

ISSN 1855-7511

Poština plačana pri pošti 2277 Središče ob Dravi

SREDICA

GLASILO OBČINE SREDIŠČE OB DRAVI

letnik IX

številka 3

September 2015

Helena Srnc, odgovorna urednica

Pozdrav jeseni

Letošnje poletje nas je razveselilo predvsem z vročimi sončnimi dnevi, ki so kar klicali v senco, k Dravi. Nekateri so začofotali v morju, ki je letos s svojimi temperaturami le rahlo ublažilo vročino, spet drugi so se odpravili v zavetje hribov ...

Otroci so brezskrbno uživali v počitnicah, starši so si lahko oddahnili na dopustu in med druženjem s svojimi nadebudneži, spet drugi so pridno raziskovali in opravili v prostem času kakšno družbeno koristno delo.

Petnajstega avgusta smo lahko zaslišali klopotce, ki so na nek način tudi znanilci konca poletja in tudi vstopa v koledarsko

jesen. Meseca septembra so se temperature znižale, dopusti so se končali, šolarji so se vrnil v šolske klopi, pričele so se trgatve. Zahvaljujoč lepemu vremenu, so bile trgatve letos vesele, sodi polni, družba igriva.

Zdaj je tukaj jesen, prekrasen čas, ko nam narava predoči svojo moč z barvanjem obzorja. Zato Vam želim, dragi soobčani, da se ozrete naokrog in zaužijete to igrivost in pisanost.

Milena Milosavljević

Sprejem uspešnih učencev pri županu Občine Središče ob Dravi

Ob koncu šolskega leta 2014/2015 je v četrtek, 18. junija 2015, župan Občine Središče ob Dravi Jurij Borko sprejel najuspešnejše učence Osnovne šole Središče ob Dravi.

Vseh devet let sta bili odlični učenki Lea Medik iz Središča ob Dravi in Nika Polak iz Obreža ter učenec Grega Rubin iz Središča ob Dravi.

Župan je čestital tudi učencu Vidu Mundi, ki je na državnem tekmovanju v znanju iz Vesele šole in na državnem tekmovanju iz znanja o sladkorni bolezni prejel zlato priznanje.

Na sprejemu uspešnih učencev je bila prisotna tudi ravnateljica osnovne šole Središče ob Dravi Jasna Munda. V sproščnem pogovoru so se učenci razgovorili o svojih ciljih in željah v prihodnosti ter obujali lepe spomine na preteklo obdobje.

Župan je učencem čestital za dosežene uspehe ter jim zaželel veliko uspehov in modrih odločitev pri doseganju ciljev v prihodnje.

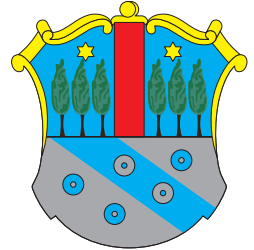
Peter Kirič, Zavod za informiranje Ormož – Radio Prlek

Izgradnja kanalizacije in čistilne naprave v Občini Središče ob Dravi – 3. sklop je skoraj v celoti končana

Naložba v vašo prihodnost

OPERACIJO DELNO FINANCIRA EVROPSKA UNIJA
Kohezijski sklad

OBČINA SREDIŠČE OB DRAVI

Izgradnja kanalizacije in čistilne naprave v Občini Središče ob Dravi – 3. sklop je praktično zaključena, saj je bila faza 2 na območju naselja Središče ob Dravi uspešno zaključena, 23. julija pa je potekal tehnični prevzem. Izdani so papirji o tehnični ustreznosti kanalizacije. Občina Središče ob Dravi zato v tem času obvešča vse uporabnike, da se je možno priključiti na kanalizacijski sistem v naseljih Grabe, Obrež in Središče ob Dravi. Čistilna naprava namreč za normalno poskusno obratovanje in doseganje predpisanih okoljskih parametrov čiščenja potrebuje zadostno količino blata. Intenzivno potekajo cestna in

evrov. Občina Središče ob Dravi zato poziva občanke in občane, da se na kanalizacijski sistem priključijo v čim krajšem času, še posebej, če nam bo jesen naklonjena z lepim vremenom. Občina je omogočila obročno odplačilo stroška priključitve na kanalizacijski sistem – komunalni prispevek, katerega dokončno obročno odplačilo pa ni pogoj za priključitev. Vse ceste na Grabah, v Obrežu in Središču ob Dravi bodo na novo asfaltirane, kar predstavlja lepo pridobitev. Sočasno s kanalizacijo je bilo zgrajeno optično omrežje, ki ga je zgradilo podjetje Teleing. To je že poslalo v gospodinjstva ponudbe za različne

Kanalizacijskih cevi se ne vidi več, na vrsti so priklopi na zgrajeno omrežje. (Foto: Radio Prlek)

asfalterna dela, ki bodo končana v mesecu septembru. Dela potekajo po načrtih. S kanalizacijskim sistemom v Obrežu, na Grabah in v Središču ob Dravi je rešena težava odvajanja in čiščenja fekalnih voda, ki so bile prej speljane v potoke in občestne jarke in so pronicale v podtalnico.

Do sedaj je priključenih okoli 170 gospodinjstev, kar predstavlja tretjino vseh, prednosti delovanja čistilne naprave pa so že vidne v vodotokih in občestnih jarkih. Projekt pomeni veliko okoljsko pridobitev, tudi finančno, saj bo vreden okrog 7 mio

Cesto je potrebno le še preplastiti s fino plastjo asfalta. (Foto: Radio Prlek)

Nadaljevanje na naslednji strani

Nadaljevanje s prejšnje strani

Kanalizacijski jaški pred finalizacijo asfaltiranja na Grabah (Foto: Radio Prlek)

pakete optičnega omrežja, na katere se bo dalo v kratkem priključiti. Optično omrežje nudi kvalitetne prenose internetnih, televizijskih in telefonskih storitev.

V mesecu septembru sledi poročilo o končni situaciji na Ministrstvo za okolje, slovesno odprtje kanalizacije in čistilne naprave pa naj bi bilo 16. oktobra.

Prednosti izgradnje kanalizacije in čistilne naprave

Prednosti in koristi projekta so predvsem v večji pokritosti območja s sistemom javne kanalizacije, tako se je povečalo tudi število uporabnikov kanalizacijskega omrežja in s tem količina očiščene odpadne vode, zmanjšali so se vplivi na okolje, tako pa bomo lažje ohranili naravne vire in ekosisteme. Tako je v veliki meri zasledovan osnovni pogoj, ki se kaže v izboljšanju kakovosti podzemne vode kot vira pitne vode ter izboljšanje življenjskih pogojev in zdravstvenega stanja prebivalcev. Končni cilj projekta izgradnje kanalizacije in čistilne naprave pa je povečati količino očiščene odpadne vode ter zmanjšanje onesnažene vode.

Občina Središče ob Dravi in Komunalno podjetje Ormož d.o.o.

Poziv k začetku priključevanja na javno kanalizacijsko omrežje

Naložba v vašo prihodnost

OPERACIJO DELNO FINANCIRA EVROPSKA UNIJA
Kohezijski sklad

Kanalizacijski sistem v vseh treh naseljih središke občine je končan in tehnično prevzet. Čistilna naprava je v funkciji poskusnega delovanja. Naš skupni namen in interes je, da še v letu 2015 izvedemo čim več priključkov.

Priključevanje je sedaj možno tudi v celotnem naselju Središče ob Dravi, v naselju Obrež in Grabe pa že od meseca februarja.

Priključek si lahko izvedete sami ali za to najamete izvajalca, vendar je **OBVEZNO**, da vam tak izgrajen priključek pregleda koncesionar, to je Komunalno podjetje Ormož. Njihov telefon je **02/741-06-47**, elektronska pošta pa **odpadki@kp-ormoz.si**. V vsakem primeru, tudi če ne izvajajo priključka, so vam na voljo za svetovanje pri tehnični izvedbi priključka. **Če ob priključevanju praznite greznico, vsebine ne spuščajte v novo kanalizacijo, saj nam »staro blato« moti poskusno delovanje čistilne naprave.**

Vzporedno s priključevanjem kanalizacije se bo izvajalo podaljšanje cevi za optiko, to je od spojke priključnega jaška do objekta naročnika. Pokličite podjetje TELEING na številko **080-35-38**, da vam pravočasno dostavijo potrebno cev.

Gospodinjstvom, ki se bodo priključila na širokopasovno omrežje na območju naselij Obrež, Grabe in Središče ob Dravi pri podjetju Teleing d.o.o., se subvencionira priključnina na omrežje v višini 73 evrov.

Priporočamo, da se priključek za kanalizacijo in cev za optiko položita istočasno.

Navodila za tehnično izvedbo priključka na kanalizacijo ste v mesecu juniju 2014 prejeli v vsa gospodinjstva, objavljena so bila v lanskoletni septembrski izdaji glasila Sredica, lahko pa jih dobite tudi v sprejemni pisarni Občine Središče ob Dravi.

Občina Središče ob Dravi

V Središču ob Dravi nameščen prikazovalnik hitrosti

Julija letos je Javna agencija RS za varnost prometa v sodelovanju s podjetjem Intermatic d.o.o. razpisala projekt »Skupaj za večjo varnost – namestitev prikazovalnikov hitrosti«. Na javni poziv se je prijavila tudi Občina Središče ob Dravi in bila uspešna. S tem je postala ena izmed devetih izbranih občin (prijavilo se jih je 35), ki je na podlagi popolne vloge in ustrejanja merilom prejela prikazovalnik hitrosti »Vi vozite« v enoletni brezplačni najem.

Vse izbrane lokalne skupnosti so same predlagale lokacije postavitve preventivnih radarskih tabel »Vi vozite«. Prikazovalnik je bil nameščen na prvi šolski dan, 1. 9. 2015, in se nahaja ob državni cesti v neposredni bližini Osnovne šole Središče ob Dravi (v prostorih kate je tudi oddelek vrtca Navihanček), kjer so otroci kot udeleženci v cestnem prometu še posebej izpostavljeni zaradi večje gostote prometa, prevelikih hitrosti vozil in prisotnosti tovornega prometa. Prikazovalnik, ki je v obliki table nameščen ob vozišču, izmeri in izpiše hitrost mimovozečih vozil. Na tabli se izmerjena hitrost izpiše z jasno vidnimi števkami in tako postane vidna tudi ostalim udeležencem v prometu, kar po podatkih deluje na voznike zelo učinkovito.

Prikazovalnik hitrosti je prvenstveno namenjen seznanitvi voznikov s hitrostjo vožnje, prispeva k večji varnosti ranljivejših skupin udeležencev v prometu (otroci, starejši, pešci, kolesarji), obenem pa beleži statistične podatke o hitrosti na posameznih območjih.

S postavitvijo prikazovalnika hitrosti oz. hitrostne opozorilne table je dodan pomemben element k varnosti prometa na lokalni ravni, s tem pa se je dejansko povečala varnost otrok na poti v šolo ter drugih udeležencev v prometu.

Nova turistična info tabla v Središču ob Dravi

Od petka, 19. 6. 2015, stoji na prostoru pod središko kapelo nova turistična informacijska tabla naše občine. Montažo je izvedlo podjetje Brimal, ki je tudi podalo ponudbo za ureditev in postavitve table, med drugim pa k oglaševanju pozvalo tudi zainteresirana lokalna podjetja. Tabla v besedi in sliki predstavlja naravne, kulturne in zgodovinske znamenitosti našega kraja, prav tako pa je na njej predstavljena tudi ponudba lokalnih podjetij iz središko-ormoškega območja, ki so se odločila za oglaševanje na informacijski tabli.

Tabla obiskovalcem tako nudi prvo informacijo o našem kraju, prav tako pa pomeni hitro in enostavno pomoč pri predstavitvi naše občine.

Foto: Barbara Zadravec

OBVESTILA UREDNIŠKEGA ODBORA

SPLOŠNE INFORMACIJE GLEDE PRISPEVKOV

Vabljeni, da svoje prispevke (članke in slikovno gradivo), rešitve križank in nagradnih vprašanj pošljete na naslov: Uredniški odbor Sredice, Občina Središče ob Dravi, Trg talcev 4, 2277 Središče ob Dravi ali v elektronski obliki na: urednistvo.sredica@gmail.com, lahko pa jih oddate v sprejemni pisarni Občine Središče ob Dravi. Uredniški odbor si pridržuje pravico do izbire prispevkov, ki bodo objavljeni v glasilu ter do spremembe naslovov in krajšanja prispevkov, skladno s prostorskimi možnostmi in uredniško politiko.

Prihodnja številka bo izšla ob koncu meseca decembra 2015. **Rok za oddajo prispevkov** za naslednjo številko glasila je **4. december 2015**.

DOBITNIK NAGRADE ZA KRIŽANKO IZ PREJŠNJE ŠTEVILKE

Vsem reševalcem križanke, ki so poslali pravilno geslo, se zahvaljujemo za sodelovanje. Izžrebani dobitnik nagrade iz junijske številke je gospod Anton Luskovič. Nagrajenec prejme darilo trgovine Elektroset, Janežič Vekoslav s.p., Grabe 21, 2277 Središče ob Dravi. Čestitamo!

Glasilo Sredica izhaja 4-krat letno in ga prejmejo brezplačno vsa gospodinjstva v Občini Središče ob Dravi. Občinsko glasilo raznaša Pošta Slovenije. Glasilo je na voljo tudi v prostorih Občine Središče ob Dravi ter v elektronski obliki na internetni strani občine: <http://www.sredisce-ob-dravi.si>.

Izdajatelj: Občina Središče ob Dravi

Helena Srnec

MED NAMI ŽIVIJO – pogovor z Marijo Mimico Kolarič »Vsak ima svoje videnje, vsak ima svoj prav in drugega je treba sprejeti takšnega, kakršen je!«

Mati treh otrok, babica petim vnukom, aktivna članica Turističnega društva ter organizatorica maše v Godenincih na prvo nedeljo v mesecu avgustu.

SREDICA: Marija, otroštvo ste preživel v Šalovcih, po poroki ste se preselili za nekaj let v Središče, nato pa v Godenince, kjer z družino živite še danes ...

Marija Mimica Kolarič: V Šalovcih sem preživela otroštvo, delno pri mami in atu, delno pri teti in stricu. Veste, pri nas je bilo slabše finančno stanje, ata je sicer delal, bil je zidar, vendar je bil tudi bolehen, mati je hodila »v težake«. Imeli pa smo tudi majhno hišico, bili smo trije otroci, pa še dedek in babica sta živela v eni sobi. In tako sem jaz večji del svojega otroštva preživela pri teti. Tetin mož, ki je bil tudi moj boter, je imel kovačnico in jaz sem zmerom hodila tja. Dve hišni številki naprej pa domov jest. (Smeh.) Včasih sem spala tam, včasih doma. Boter je bil izredno dober človek. Rad me je imel, rad je imel otroke. Svojih namreč ni imel in tako sem mu večkrat delala družbo. Moja mama in njegova žena sta bili sestrični.

SREDICA: Z odraščanjem pa je prišla tudi odločitev za nadaljnje življenje, šolanje ... Zaupajte nam kaj več o tem...

Marija Mimica Kolarič: Ko sem končala osnovno šolo, sta ata in mama nekako vztrajala pri tem, da se moram za nekaj izučiti, da moram pridobiti kakšen poklic. Želela sem postati frizerka, delno sem že imela urejeno, da bi se tega poklica šla izučit k sorodnici, ki je imela frizerski salon v Ljubljani, vendar se starša na koncu nista strinjala s tem, ker sta menila, da je Ljubljana predaletč.

Potem je ata uredil, da bi šla delat v trgovino. Naredila sem sprejemne izpite, v Ormožu v šoli, se spomnim. Nisem se najbolj veselila poklica trgovke, čeprav sem potem bila zadovoljna v službi. Kot trgovka sem delala najprej v trgovini na Grabah, nato pa v Vuzmetincih, Lukavcih, Ormožu in na koncu v Središču. V trgovini mi je bilo zelo lepo, ker sem poznala vse ljudi, oni pa mene. Sama imam družbo rada. Zdaj, ki me nekaj bolezen muči, pogrešam druženje. Pred kratkim je Turistično društvo organiziralo piknik, ki sem se ga z veseljem udeležila. Pa čeprav samo za dve uri ...

SREDICA: Malo pred rojstvom tretjega otroka pa ste se preselili v Godenince, kjer živite še danes.

Marija Mimica Kolarič: Ja, iz Šalovcev sva se s Konradom najprej preselila v Središče, na Trate. Za začetek sva si najela eno sobico, kasneje pa sva kupila hišo. V Središču sta se nama rodili dve hčerki, nato pa smo se po dvanajstih letih, par mesecev pred rojstvom sina, preselili v Godenince, h Konradovim staršem.

SREDICA: Ukvarjate se s kmetijstvom. Uživate pri delu na zemlji?

Marija Mimica Kolarič: Po rojstvu tretjega otroka se nisem več vrnila v službo, ampak sva začela z možem aktivno kmetovati. Začeli smo s prašičerejo, in sicer smo redili prašiče pretežno za hrvaške mesnice (PIK Vrbovec, Vajda Čakovec, itd.). V turnusu smo imeli tudi po 300 živali. Nato smo dejavnost razširili tudi na pridelavo zelenjave, kjer smo pridelovali zelje, kumarice, pa tudi česen. Zelje in kumarice je mož prodajal na veletržnici v Ljubljani, česen pa smo pridelovali za Mesnine Kamnik. V obiralni sezoni je mož Konrad skrbel večinoma za prodajo oz. dostavo, medtem ko sem jaz skrbela, da je bila zelenjava vedno pravočasno pripravljena in spakirana. V vrhuncu sezone smo imeli dnevno okrog 10 delavcev, ki so večinoma prihajali iz Hrvaške. Takrat so bili za kmetovanje drugačni časi kot danes in če si imel voljo delati, se je dalo tudi kaj zaslužiti. Delo na zemlji me je vedno veselilo, še posebej sem uživala, ko se nas je na njivi zbralo po 10 žensk in smo ob klepetu pozabile, kako naporno in vroče je bilo. (Smeh.)

Nadaljevanje na naslednji strani

Nadaljevanje s prejšnje strani

V zadnjih letih se s pridelavo zelenjave več ne ukvarjamo, ampak imamo bolj živinorejo (goveji pitanci, krave dojilje), smo pa v lanskem letu zasadili nasad ameriških borovnic. Sedaj kmetijo vodi sin, sama pa še vedno z veseljem pomagam, saj me delo najbolj pomirja in sprosti.

SREDICA: Bili pa ste tudi aktivni v turističnem društvu ...

Marija Mimica Kolarič: Ja, v turističnem društvu pa sem bila v prvem upravnem odboru in sem še danes. Sicer nisem tako aktivna kot pred leti, vendar če le lahko, grem na kakšno prireditev tudi za dve uri.

Od začetka je turistično društvo delovalo, recimo ocenjevali so hiše in podobno, na začetku ni bilo aktivno v takšnem širšem smislu, kot je zdaj. Ni bilo takšnih velikih prireditev in obiskov gostov, kot je to zdaj. Tistikrat smo imeli goste iz pobratene občine Preljine in ti gostje prihajajo še danes. In tudi nekoč smo hodili mi k njim, oni pa k nam.

Vem, da so mene pošiljali zmerom, ko je bilo potrebno pobirati denar. Je rekel zdaj pokojni gospod Čulek: »Ti, ti boš šla, ti boš največ nabrala!« (Smeh.)

Z Martinekom Habjaničem pa sva že od začetka, kot sem omenila, v Turističnem društvu. In zdaj, ko imamo kakšen sestanek, on vedno reče: »Dajte plac, midva z Mimico že leta skup sedima in boma še zdaj.« (Smeh.)

SREDICA: Ste tudi organizatorka maše ter druženja na prvo nedeljo v mesecu avgustu v Godenincih ...

Marija Mimica Kolarič: Ja, naše proščenje bi lahko tudi rekla. Bila sem organizatorka. 25 let. Na idejo o t.i. »Godeninskem proščenju« sva prišla s pokojnim gospodom župnikom Podjavorškom. Idejo so vsi Godeninčani dobro sprejeli in s skupnimi močmi smo najprej obnovili kapelo, zbrali svetnika (Sv. Dominik) in tako se je začelo. Na prvo mašo sem povedala, da bomo imeli tu mašo tudi čez 25 let, če bom živa in zdrava. Letos je bila 26. maša, živa sem, zdrava ne tako, zato sem bila letos bolj koordinator in pomoč in ne več organizator.

SREDICA: In to proščenje je kar velik dogodek. Se ga udeleži veliko ljudi?

Marija Mimica Kolarič: Ja, ta dogodek ima malo hrvaški sistem, bi lahko rekla. Na Hrvaškem rečejo »proščeje«. In veliko Godeninčanov si domov pokliče kakšne goste, sorodnike, prijatelje. Sem k maši pride veliko ljudi, ki niso iz Godenincev. Bratje, sestre, botri, pa s Hrvaške, s Koga ... in nabere se dosti ljudi. Ko je maše konec, sledi pogostitev in druženje.

Letos nas je edino malo vreme prestrašilo, vendar se je na koncu vse lepo izteklo.

SREDICA: Pri vas pa imate tudi volilni štab v Godenincih?

Marija Mimica Kolarič: To je obstajalo že za časa, ko sta babica in dedek živela v stari hiši. Tukaj so se odvijali vaški sestanki, odbori. Potem, ko smo zgradili novo hišo, pa se je vse to preselilo sem. Ja, tukaj imamo eno večjo sobo, tudi 30 ljudi lahko gre notri. Tudi kakšno fešto imamo v tem prostoru.

Ali pa pogostitev za »pleh muziko« ob budnici imamo ob prvem maju. Večkrat jim poiščem kakšne stare slike, jih potem skupaj gledamo in se smejemo ...

Nekoč smo tudi imeli maškarado. Pri nas pa smo bili vedno vsi za. Nikjer ni bilo nikogar, ki bi bil proti kakšnemu druženju ... Tako, kot smo bili povezani in složni v Godenincih, dvomim, da so bili kje. Vsak je prinesel kaj od doma za jesti, vino imamo doma in druženje, fešta je bila tu. Tudi ob materinskem dnevu smo imeli kakšne prireditve. Mene so gnale ideje, radi smo se družili in velikokrat smo se poveselili ob različnih prireditvah. Malo smo jedli, peli, plesali in bilo je veselo.

SREDICA: Kaj bi svetovali svojim sokrajanom za lepše življenje in boljši jutri?

Marija Mimica Kolarič: Delo in dobra družba. Z vsemi si biti dober, vsakega poskušati razumeti. Razumeti, da ima vsak svoj pogled na življenje ali na delo in da ne moreš drugemu vsiljevati svojega. Vsak ima svoje videnje, vsak ima svoj prav in drugega je treba sprejeti takšnega, kakršen je. Nikogar zaničevati in ne poniževati. Želim si, da bi bili ljudje zadovoljni in da bi se spoštovali med seboj, brez kreganja ...

Ker gospa Marija slavi meseca septembra rojstni dan, ji uredniški odbor želi vse najboljše ob njenem prazniku.

Občina Mislinja

Obisk Središčanov v Mislinji

Sprejem gostov iz Središča ob Dravi je potekal v Poslovnem centru Lopan v Mislinji, kjer smo se najprej udeležili svečane seje Občine Mislinja, na kateri so bila podeljena priznanja najzaslužnejšim občanom. Naziv častnega občana Občine Mislinja je bil posmrtno podeljen pokojnemu županu Francu Šilaku.

Udeležili smo se prireditve Zveze združenj borcev za ohranjanje vrednot NOB Mislinja, ki je bila v Završah namenjena 70. obletnici konca druge svetovne vojne. Jurij Borko, župan pobratene Občine Središče ob Dravi, je spregovoril o ohranjanju vrednot NOB, ki obe občini tudi povezuje. Po prepevanju partizanskih pesmi in podelitvi dveh visokih državnih priznanj so nas čla-

ni zveze borcev pogostili še s partizanskim golažem. Ogledali smo si tudi obeležja cerkve sv. Vida ter o njih seznanili naše goste. Dekleta iz Središča ob Dravi so z ubranim petjem preizkusila akustičnost cerkve. Odpravili smo se na naše Pohorje, in sicer na Kope. Program je tokrat zmotilo muhasto vreme. Pred Centrom Kope so nas s čajem, kavo in na star način pripravljenimi koruznimi žganci z ocvirki sprejeli člani Turističnega društva Mislinja. Najbolj pogumni so se kljub padavinam, pod budnim očesom inštruktorja, povzpeli na vrh smreke.

Nadaljevanje na naslednji strani

Nadaljevanje s prejšnje strani

V adrenalinskem parku Centra Kope - plezanje po smrekah

Sledil je ogled zeliščarske delavnice priznane zeliščarke gospe Fanike Jeromel.

Predstavila nam je značilna pohorska zelišča in različne načine njihove uporabe. Ker se vreme ni bistveno izboljšalo, je odpadel planiran pohod do Črnega vrha. Gostje so se zato do večerje zadržali v Centru Kope.

Kulturni program nam je popestrila folklorna skupina Majsterski, ponos naše občine, ter učenka Klemna Rošerja, ki nam je zaigrala nekaj viž na harmoniko. Ker je Pohorje zanimiva turistična destinacija, smo jim skozi posnetek multivizije Pohorja predstavili lepote, ki jih zaradi slabega vremena niso uspeli obiskati. Da bi dan minil v prijetnem vzdušju, so člani folklorne skupine s svojim harmonikašem poskrbeli, da smo se vsi skupaj veselo zavrteli.

Mlada harmonikašica nam je v dvorani Centra Kope čudovito zaigrala nekaj pesmi.

Druženje v čudovitem večnamenskem objektu Center Kope (adrenalinski park, zeliščarske delavnice, prostori za seminarje, domača kulinarika s Pohorja)

Na proslavi ob občinskem prazniku Občine Mislinja (27. 6. 2015)
Avtor fotografij: Jože Tasič

Sonja Krabonja, Jeruzalem SAT Oljarna in mešalnica Središče d.o.o.

Dan odprtih vrat oljarne in mešalnice – praznik buč

V soboto, 12. septembra, je potekal 13. tradicionalni praznik buč in dan odprtih vrat oljarne in mešalnice iz Središča. Prireditev je bila zelo dobro obiskana. Obiskovalci so prišli iz celotne Slovenije in tudi iz tujine. Letos je ta praznik kljub trgtavam in jesenskim opravilom obiskalo tudi veliko domačinov, česar smo še posebej veseli. Želimo si namreč, da bi ta praznik začutili vsi, ki živimo in delamo v tem kraju.

Organizatorji smo se potrudili, da smo sestavili bogat program in medse povabili številna društva in posameznike. Da je praznik buč vedno bolj priljubljen, kaže dejstvo, da se je na stojnicah predstavilo več kot 40 razstavljalcev, zlasti lokalni ponudniki domače hrane, turistična in kulturna društva ter kmečke žene. Manjkali niso niti najmlajši, osnovnošolci in otroci iz vrt-

Pohvala gre vsem zaposlenim na središki oljarni in mešalnici, ki so zaslužni za njeno prepoznavnost in uspešnost. Nadaljevanje na naslednji strani

Nadaljevanje s prejšnje strani

ca, ki so pripravili razstavo in izdelke iz buč. Posebej smo veseli, da se je naše prireditve udeležil tudi predsednik Turistične zveze Slovenije in župan Podčetrška, gospod Peter Misja, ki je bil naš častni gost, in je vse navzoče tudi pozdravil ob otvoritvi. S svojim prihodom so nas počastile tudi tri večje turistične zveze, in sicer mariborska, velenjska in slovenjebistriška, kar daje poseben pečat prizadevnemu delu Turističnega društva Središče ob Dravi, ki uspešno predstavlja naše okolje po Sloveniji in izven nje.

Članice TD Središče ob Dravi so pohvalno, že tudi tradicionalno, pripravile razstavo jedi iz buč, bučnega olja in bučnic. Razstava je bila prava paša za oči. Velik del jedi, ki so bile razstavljene, pa je bilo možno na njihovih stojnicah tudi poskusiti.

Seveda se je na svojih stojnicah predstavljala tudi oljarna in mešalnica s svojimi izdelki. Oljarna Središče je tokrat predstavljala nov design embalaže sladkih, slanih – praženih in naravno sušenih bučnic. Tako so obiskovalci lahko poskusili 8 različ-

Članice TD Središče ob Dravi so pripravile jedi iz buč.

nih okusov sladkih bučnic ter naše pražene in naravno sušene bučnice. Seveda ni manjkalo bučnega olja, ki nosi geografsko označbo in evropski znak kakovosti. Za vse okuse gurmanov smo imeli na degustaciji tudi hladno stiskana olja, bučni namaz in bučno rolado.

Velik poudarek smo dali tudi kuhanju bučnega golaža. Med 13 ekipami, ki so kuhale bučni golaž, je bila najuspešnejša ekipa iz Občinske turistične zveze Maribor, drugo mesto so si „pri-

Vsakoletno prireditev popestri tudi bogata razstava jedi in raznih izdelkov.

Kar 13 ekip je tekmovalo za zmago v kuhanju bučnega golaža. Letos je to uspelo članom Občinske turistične zveze Maribor.

kuhali“ dijaki šole za gostinstvo in turizem iz Radencev, tretje mesto pa je osvojilo TD Velenje. Vsi ostali so dobili zahvale za osvojeno četrto mesto.

Komisijo za bučni golaž so sestavljali: Jure Munda, strokovni učitelj na Srednji šoli za gostinstvo in turizem Ljubljana, Stanislav Kozar, predsednik Občinske turistične zveze Maribor, Zdenka Mesarič, strokovna učiteljica na Srednji šoli za gostinstvo in turizem Radenci, Metka Lešničar, učiteljica gospodinjstva na OŠ Ormož, in Terezija Bogdan, zaposlena na Kmetijsko

Nagrade in priznanja kuharjem bučnega golaža so podelili Stanislav Kozar, Sonja Krabonja in Dragica Florjanič. Pri postavitvi odra se je izkazalo Društvo upokoencev Središče ob Dravi.

gozdarski zbornici Slovenije – izpostava Ptuj. Imeli so precej težko delo, saj so bili vsi golaži odlični.

Središka oljarna ima nov dizajn embalaže svojih izdelkov.

Nadaljevanje s prejšnje strani

Čprav Središče ni prav velik kraj in ga je moč prehoditi tudi peš, so se obiskovalci na ogled krajevnih znamenitosti raje popeljali s konjsko vprego, ljubitelji tehnike pa so stikali glave ob razstavljenih starodobnih traktorjih znamke Steyr.

Na prireditvi so nastopili pihalni orkester SVEA iz Zagorja, Ansambel Zupan, Godba na pihala Središče ob Dravi, Ljudski pevci iz Obreža, Dramska skupina iz Obreža ter Folklorna skupina Osnovne šole Središče ob Dravi.

Prireditev je bila zelo dobro obiskana.

Vsem, ki so kakorkoli pomagali in prisostvovali na dnevu odprtih vrat oljarne in mešalnice, se iskreno zahvaljujemo.

Konjeniški klub Galoper Spodnjega Podravja

Najhitrejši slovenski konji namesto prahu dvigovali blato središke ravnice

Konec poletja oz. v začetku jeseni je v našem koncu že tradicija, da se po srediških ravninah zapodijo najhitrejši konji iz bližnje in vsako leto tudi bolj oddaljene okolice. Prva septembrska sobota je bila tako rezervirana za galopske dirke v Središču, čeprav so organizatorji iz KK Galoper Spodnjega Podravja bili do zadnjega hipa v negotovosti zaradi vremena. Vremenoslovci so sicer napovedali muhast začetek septembra, a je vseeno kazalo, da bodo najhitrejši konji v Središču vseeno lahko štartali. Na njivi v bližini nekdanjega mejnega prehoda s Hrvaško je bilo tako vse nared za štart polnokrvnih lepotcev, pripravljaj pa se je tudi zanimiv spremljevalni program s poniji za najmlajše. Toda vreme jo je zagodlo kmalu po štartu prve dirke, v kateri so na 800 m tekli prav poniji in med katerimi je slavila spretna Tamara Hočvar s svojim malim Popajem.

Čprav je bila proga letos še posebej skrbno in tudi lično pripravljena (beli količki so med rumenocvetočo oljno repico še posebej lepo prišli do izraza), pa je vreme naredilo svoje in tako je bilo pred vsakim štartom potrebno progo še dodatno urediti, saj je razmočen teren

pri tolikšni hitrosti za konja in jezdeca lahko tudi usoden, zato so bili predvideni štarti s časovnim zamikom. Vreme pa sodelujočim in organizatorjem, kakor tudi gledalcem, ki so se mudili pri šanku ali pod šotorom, kjer jim je bil na voljo tudi srečolov, ni bilo naklonjeno. Deževalo je zmeraj bolj in tako so vse sledeče dirke bile zares adrenalinske. Pri toplokrvnih konjih na 1400 m dolgi progi je vso moško konkurenco suvereno premagala mlada, a izkušena Maruša Peterca, ki je slavila z Anarijem lastnika

Nadaljevanje na naslednji strani

Nadaljevanje s prejšnje strani

Boža Borka. Med polnokrvnjaki na 1100 m je bil favorit Kacinsky Taire Ribič, v sedlu pa Žan Sovan. Na 1700 m dolgi progi je slavil polnokrvni anglež Gardakapitany Boga Kovačiča in tudi njemu je do zmage pripomogel Žan Sovan. Med rekreativnimi konji je na kilometrski progi slavil Apolon z lastnikom Denisom Vračunom v sedlu.

Konjeniški klub Galoper Spodnjega Podravja se kot eden redkih v Sloveniji že več kot desetletje trudi, da bi galopski šport dobil svoje mesto v konjeništvu, čeprav se na tej poti mora boriti s številnimi poleni, ki mu letijo pod noge. Letos je bilo to predvsem vreme. Vsekakor pa so vsake galopske dirke pomemben dogodek, ki ime domače občine ponese v konjeniško Slovenijo in tudi v tujino, zato smo lahko nanje vsekakor ponosni. Tudi letos gre zahvala vsem prostovoljcem, ki so pridno pomagali pri prireditvi, kakor tudi vsem sponzorjem.

Foto: Diana Meško

Konjeniško društvo Središče ob Dravi

Peti konjeniški tabor

Peti konjeniški tabor za otroke je letos potekal 29. in 30. avgusta na Grabah. Prijavljenih je bilo 26 otrok, starih od 7 do 11 let. Prišli so iz različnih občin – od Ptuja, Markovcev, Ormoža in seveda iz naše središke občine. Otroci so spoznavali nego in prehrano konja, opremo jahača in konja ter seveda tudi jahanje konj. Vodji tabora sta bili Špela Stajnko in Maruša Peterca, mladi članici našega društva.

Otroci so imeli možnost družabnih iger, najbolj pa so se razveselili kovanja konj v reki Dravi. Da smo tabor izpeljali uspešno in v zadovoljstvo otrok, je bilo potrebno veliko truda in prostega časa velikega števila članov Konjeniškega društva Središče ob Dravi. Največje plačilo za vse to pa je bilo videti srečne otroke, ki so nam ob odhodu domov zagotovili, da pridejo tudi naslednje leto.

Naš »slamnat sedež tabora«, ki je služil kot jedilnica, učilnica in zaščita pred vročim soncem, ki nas je je dodobra grelo oba dneva.

Jahanje pod vodstvom članov društva.

Mladi udeleženci 5. konjeniškega tabora.

Franci Škrjanec, predsednik Društva starih vozil Središče ob Dravi

»Moskva Tour« 2014 - Sibirija

Zadnji del - **Zaključek poti in vrnitev domov**

Smer Nižni Novgorod ter Vladimir

Po prespani noči v okolici mesta Kazan smo zjutraj svojo pot nadaljevali proti mestu Nižni Novgorod, ki je bilo od tam oddaljeno še kakšen dan vožnje. Vse se je odvijalo po načrtu brez nekih posebnosti, tako da smo pozno popoldne tudi zapustili zadnjo zvezno republiko Čuvašijo ter se odločno približevali izpolnitvi etape tistega dne. Pozno zvečer smo zapeljali na obronke mesta Nižni Novgorod ter takoj po naključju našli prostor za nočitev. Že nekako standardno smo zaprosili za prostor, tokrat v počitniškem kampu na res visoki obali reke Oke, ki se nekaj kilometrov naprej izliva v Volgo. Prostor je bil tudi tu brezplačen. Po namestitvi vozil in pripravi na spanje smo se malo sprehodili po lepo urejenem naselju počitniških hiš. V oči so nas bodli teptalci snega za pripravo smučarskih prog, ki so bili parkirani zraven gostinskega lokala.

Radovedno smo pot nadaljevali proti reki. Pred nami sta se pojavili dve vlečnici, ki sta se spuščali po strmi obali, dolgi dober kilometer. Pod nami se je v soju luči svetlikala reka Oka. Po krajšem ogledu smo prespali v zanimivem kampu, ki je izkoriščen skozi celo leto, kot nam je povedal varnostnik. Pozimi je smučišče zelo dobro urejeno in tudi snega ne primanjkuje. Nič čudnega, sem si mislil, saj je sredi Moskve tudi velika smučarska skakalnica. Zjutraj je sledil mini ogled mesta Nižni Novgorod. Samo podobo mesta smo si predstavljali popolnoma drugače, saj je bil Nižni Novgorod v času SSSR-ja zaradi vojaške industrije zaprto mesto. Vsi smo bili pozitivno presenečeni, saj smo pričakovali nekakšno sivo industrijsko mesto s stanovanjskimi bloki. Razmišljanja nam je hitro spremenila neverjetna nevihta, ki je v nekaj trenutkih dobesedno preplavila ulice mesta. Končno smo uspeli »priplavati« do samega centra ter seveda mogočnega, lepo urejenega obzidja, ki sloni na hribu nad mogočno Volgo in njenim pristaniščem. Po hitrem ogledu smo pot nadaljevali proti mestu Vladimir, oddaljenem dobrih 300 kilometrov, mesto, ki spada v zlati prstan biserov ruske kulture, saj gre dobesedno za muzej na prostem. Pozno popoldne smo brez nekih posebnosti prispeli pred samo mesto, ki je bilo nekoč tudi glavno mesto ruskih kneževin, ustanovljeno leta 1108. Ogledali smo si samo dve znamenitosti – zlata vrata z obzidjem (nekoč vhod v mesto), zgrajena 1158. leta, ki so se sicer skozi čas pogreznila za 2 metra zaradi lastne teže. Pod UNESCO-vo zaščito spada tudi katedrala Marijinega vnebovzetja, zgrajena iz belega kamna v letih 1158 do 1160. Kasneje jo je poslikal Andrej Rubljev. Samo mesto je precej majhno za ruske razmere, saj šteje borega pol milijona prebivalcev.

Bili smo parkirani v samem centru ter spet bili paša za fotoaparate in mimoidoče. Obiskal nas je tudi lastnik prodajno-servisnega centra Renault, vladimirske oblasti. Nažalost smo morali odpovedati zelo mamljivo ponudbo. V zahvalo za fotografiranje naših katrc nam je podaril okvirje registrskih tablic

svojeja podjetja, kar smo z veseljem sprejeli ter naredili eno „gasilsko“ za spomin.

Nadaljevanje proti Moskvi

Nekako se je občutilo, da se vse bliža koncu. Prespali smo dobesedno na sami prometnici, kakšnih 100 km oddaljeni od Moskve. Pred nami je bil samo še obisk najpomembnejšega ruskega samostana Sergejev Posad, morali pa smo usposobiti še četrto katrco, ki nas je čakala na parkirišču hotela Moskvič v Moskvi, in se seveda odpeljati še domov. Med ekipami se je pot iz Moskve proti domu, oddaljenem 2500 kilometrov, že zdela nekako samoumevna in nič posebnega, bi rekel kar »mala malica«, kar je pomenilo medsebojno zaupanje ter maksimalno pozitivno vzdušje, ki je najbolj pomembno. Nekako smo bili prepričani, da nas nič ne more zaustaviti ali ovirati na poti do doma.

Zjutraj, po slabo prespani noči (saj so tovornjaki vozili dobre tri metre mimo naših glav), ker se nismo preveč utrujali z iskanjem nekega dobrega prostora za nočitev, smo po jutranji kavi, popiti v obcestni kavarni, nadaljevali pot proti duhovnem „domu“ ruske pravoslavne cerkve.

Samostan Sergejev Posad ter ikone, vredne čez 1 milijon evrov

Samostan je leta 1345 ustanovil Sergij Radoneški, ki je bil leta 1422 proglašen za svetnika ter zaščitnika Rusije. V svoji bogati zgodovini je bil samostan v vojnah nekajkrat tudi požgan, imel pa je tudi zelo pomembno vlogo pri združevanju ruskih kneževin. V letih 1540 do 1560 je dobil samostan visoko obzidje, dolgo 1,5 km. Leta 1559 je ruski cesar Ivan Grozni naročil zgraditi katedralo Marijinega vnebovzetja, sama gradnja pa je trajala 29 let. Zunaj obzidja so se počasi gradile hiše za delavce, kar so tudi začetki mesteca Sergejev Posad z istoimenskim samostanom, oddaljenim le slabih sto kilometrov severovzhodno od Moskve. Številni

Prekrasen samostan Sergejev Posad v Moskvi

Nadaljevanje na naslednji strani

Nadaljevanje s prejšnje strani

cesarji in cesarice so v svojih časih vladanja zgradili številne sakralne objekte, med zadnje spadajo Velika kraljevska palača, površine 510 m², zgrajena v času Petra Velikega (takrat tudi največja ruska dvorana), sledil je 88 m visok baročni zvonik v času ruske cesarice Elizabete. Aleksej Razumovski je kot zadnji dal zgraditi cerkev Device iz Smolenska. Ena najlepših je katedrala Svete trojice iz belega kamna ter s štirimi pozlačenimi kupolami. Celoten kompleks je izreden primer ruske arhitekture in največji samostan, ki nekako predstavlja duhovni dom ruske pravoslavne cerkve ter od leta 1993 spada pod UNESCO. Ogledali smo si zakladnico z ikonami, ki so tudi naprodaj. Cene se gibljejo vse od 50 evrov do krepko čez milijon evrov. Seveda je takšno prečudovito arhitekturo in sam samostan, kjer sedaj živi tristo menihov, zelo težko opisati in se tudi posloviti od njega, saj tu čas dobesedno ne teče. Na žalost smo morali pot nadaljevati proti Moskvi ter se sprijazniti z življenjem zunaj samostana, kjer pričnejo veljati popolnoma drugačna pravila.

»Zdrastvuj i dosvidanja Maskva«

Po treh urah neznosne prometne gneče z dnevno temperaturo krepko čez 30 stopinj in prevoženih 93 kilometrih smo prispeli v prestolnico ter zavili v hotel Moskvič, kjer je v kotu parkirišča samevala naša četrta katrca. Hitro smo „bolnika“ nekako nagovorili – pripravili za pot, pozno popoldne smo zapeljali proti prometnici M9 v še večjo prometno gnečo ter se končno dobili s posadko družine Posavec, ki je s svojim meganom pripotovala iz 1300 km oddaljenega Volgograda. Z njimi smo že dan prej uskladili čas potovanja in prihoda na obronke Moskve, saj smo nekako v istem času „štartali“: oni iz Volgograda, mi pa iz mesta Vladimir. Na določeni točki je bilo vseh pet ekip v razmaku slabe ure – ob enih ponoči – spet skupaj. Če upoštevam neznosno prometno gnečo, smo v Moskvi idealno izračunali čas.

Na hitro smo poiskali „primeren“ (mogoče neprimeren) kraj za nočitev ob trgovskem centru popolnoma zunaj samega mesta. Ne glede na utrujenost in veliko frekvenco ljudi so nas privabili gostinski lokali, ki delajo »non-stop«. Nikomur se ni mudilo spat. Sledile so zbadljive debate o nešteti doživetjih. Spontan smeh je govoril: »Še malo pa smo doma.« Res je, da te takšen občutek prevlada, ko pomisliš na še ne povsem raziskani Ural in daljna nepregledna sibirski prostranstva in gozdove. Ob tem se Moskva zdi čisto majčkeno oddaljena od doma. No, ne glede na že prevožene kilometre, ki so ostali daleč za nami, smo se zelo dobro zavedali, da je pred nami še dolga, zahtevna in naporna pot do doma.

Zjutraj smo se odpravili proti „zadnjemu“ postanku v Rusiji ter se ob jezeru, ki je nekje na pol poti do meje, na kratko spočili.

Malo nagajanje četrte katrce smo uspešno reševali po poti. Po prihodu na jezero in prevoženih 400 kilometrih iz Moskve smo ji morali zamenjati še pnevmatike, saj so bile zaradi koloteka popolnoma obrabljene. Zelo dobro smo premagovali težave in seveda kilometre. Vse se je odvijalo nekako v naš prid. Z nekaj kratkimi postanki in nakupom sušenih rib pri

obcestnih prodajalkah smo končno prispeli do zadnjega bencinskega servisa Lukoil v Rusiji. Rezervoarje smo napolnili do vrha ter seveda tudi desetlitrskere rezerve, čeprav smo se zavedali, da bo na šengenski meji problem zaradi goriva, saj je potrebno vpisati v deklaracijo tudi količino rezerve. Pojavila se je spet simpatična težavica, Josova popolnoma nova kanta za gorivo, kupljena na njegovo veliko žalost v Sloveniji, je puščala. Zelo hitro smo poiskali prazne posode za vodo in sokove (seveda v bližnji kantah za smeti). Gorivo se je pretočilo v popolnoma prozorno plastično embalažo, na katerih so se bohotile nalepke prejšnjih produktov.

Res je izgledalo malo čudno oz. smešno in tudi strah pred evropskimi cariniki je bil prisoten, ker se zaradi goriva običajno zelo komplicira. Nemilo smo okrog sedmih zvečer zapeljali na mejni prehod.

Na meji se je morala pojesti klobasa

Mejni prehod je bil popolnoma prazen, razen naših pet avtomobilov. Rusi so se bolj čudili našim vozilom in destinaciji, od koder smo se vračali, kot pa dokumentom. Žigosalili so nam potne liste in zapustili smo Rusko federacijo. Že ob prihodu na latvijsko-šengensko mejo smo občutili prisotnost sankcij ruski federaciji. Pregledi so bili zelo temeljiti, sam odnos pa zelo strog. Lahko bi rekel celo malo ponižujoč. Najprej smo se ustavili pri zapori, kjer si je policist prepisal številke registr-

Klobasa ne sme čez mejo. Jo torej pojesti ali odvreči? Sašo in Nik sta se odločila za prvo.

skih tablic, število potnikov ter tip samega vozila. Listek smo morali imeti s seboj do konca mejnega postopka. Zapeljali smo na območje mejnega prehoda. Sledil je temeljit pregled dokumentov ter vozil, kontrola VIN-števil v katrcih, ki so bile po mnenju latvijskih policistov na popolnoma napačnem mestu. Po dokazovanju in skoraj prepiranju so nas policisti le predali v roke carinikom.

Nadaljevanje na naslednji strani

Nadaljevanje s prejšnje strani

Po Litvi in Latviji prispeli na Poljsko.

Po izpolnitvi carinskih deklaracij so se pričeli pregledi. Ker je trenutno prepovedan kakršenkoli uvoz mlečnih in mesnih izdelkov iz Rusije, so nam dobesečno pretresli katrce in v mojem vozilu našli pol litra čokoladnega mleka (natančneje 5-krat po 1 dcl). Grozila mi je celo denarna kazen, ker nisem prijavil vseh artiklov. Po pogovoru s carinsko inšpektorico (ki je »v civilu« nadzorovala pregled) sem moral mleko vreči v določeni zabojnik, ali pa ga takoj konzumirati.

Odločil sem se za zabojnik ter ga seveda odprl. Nastal je velik problem, inšpektorica je naredila pravo dramo (spet grožnja s kaznijo zaradi onesnaževanja). Mirno sem ji povedal, da sem se preprosto bal, da „slučajno“ ne bi kdo popil ruskega mleka, ki je oporečno, kot mi je prej trdila. Nekako se je le umirila, nato je zelo mlad carinik vnesel ročno izpolnjeno carinsko deklaracijo v računalnik. Sledil je strog pogled inšpektorice, ki mi je vse povedal, nato pa nam je pomolila potne liste. Ko sem hotel zapeljati do zadnje policijske kontrole, kjer sem moral predati listek za vozilo s številom potnikov, se je vseeno zalomilo pri četrti ekipi in to zaradi 10 dag klobase. Sašo in Nik sta se pač odločila, da je ne bosta odvrгла. Sprejela sta drugo opcijo ter v tek (ali pa zaradi kljubovanja) pojedla klobaso na carini, kajti to je bil pogoj, da sta dobila potne liste nazaj in da se je rdeč semafor pred znakom STOP spremenil v zeleno. Seveda je naš „dežurni“ fotograf Jos to zabeležil, čeprav so ga spremljali mrki pogledi carinikov. Zanimivo je bilo, da je Jos prepeljal vse gorivo v vseh mogočih plastenkah čez mejo brez enega problema in enega vprašanja o vsebini v plastenkah. Končno smo nekje krepko po eni uri zjutraj zapustili mejo. Po najbližji poljski poti smo takoj po gosti megli poiskali prostor za spanje. Zjutraj smo se zbudili skoraj na dvorišču neke kmetije, kjer so nas domačini zelo čudno gledali ter prišli kontrolirati, če nismo pustili smeti za sabo in naredili kakšne škode. Opravičili smo se jim za motenje posestva, ker v megli res nismo videli, da smo taborili na samem „travniku-dvorišču“. Iskreno povedano, niso bili preveč navdušeni nad nami.

Ta dan smo prevozili Litvo in Latvijo „normalno“ brez zapletov ter proti večeru prišli na Poljsko. Sama vožnja po polj-

skih prometnicah je včasih precej čudna. Zelo hitro naletiš na kakšno konjsko vprego, seveda zvečer, ki po navadi ni osvetljena, ali na konvoj kombajnov, širokih 5 metrov, seveda brez kakršnega koli spremstva. Hoteli smo tudi prenočiti v mestecu Avgustov, v hotelu, kjer smo bili že pri prvih dveh odpravah. Na žalost smo morali nadaljevati, ker so spremenili način plačila. Zahtevali so gotovino za plačilo sob, vendar je bila misija nemogoče priti nekako do denarja. Utrujeni smo zapeljali naprej v noč. S kratkimi počitki in nočno vožnjo smo dočakali jutro. Poljska se je počasi bližala h koncu, ko smo še zadnjič poiskali pomoč za našega bolnika. Odlomil se je še vozniški sedež. Pri obcestnem objektu za tehnične preglede smo v delavnici naprosili mojstra, da je zavaril nosilce, kar je bilo tudi zadnje popravilo. Iskreno povedano je katrca zdržala še preveč. Lastnik Sašo je vozilo, ki je stalo nekje v skednju verjetno že nekaj let, sigurno obsojeno za odpis, kupil dobesečno en dan pred potovanjem. Dopoldne pred odhodom je naredil tehnični pregled in s polurno zamudo sta s sinom Nikom prišla na „štart“ pete odprave »MOSKVA TOUR«. Tako en velik »hura«

Zadnje popravilo bolne katre na Poljskem

za četrto katrco, ki je preživela to zelo naporno potovanje, čeprav samo do Moskve in nazaj.

Brez težav, seveda s krajšimi počitki, smo prevozili Slovaško in Madžarsko. V mestu Miškolc smo se zvečer v hotelskih sobah končno po dolgem času normalno oprhali ter spočili. Naslednji dan, 5. avgusta, zjutraj smo zapeljali zadnjo etapo proti domu. Ob 19. uri smo prispeli na cilj, kjer so nas spet pričakali številni prijatelji in znanci ter župan Občine Središče ob Dravi, g. Jurij Borko. Za nami je bilo enkratno in zelo naporno potovanje z nepozabnimi dogodivščinami v in z avtomobili Renault 4. Želel bi samo končati z besedami – kapo dol vsem ekipam ter seveda katrcam, ki so neobgljeno služile celotno, zelo dolgo pot.

Organizacijski odbor Slovenija Classic TT

Dirka SLOVENIJA CLASSIC TT Središče ob Dravi – 10. in 11. oktober 2015

Društvo starih vozil Središče ob Dravi
SEKCIJA AVTO-MOTO ŠPORT

Društvo starih vozil Središče ob Dravi je v preteklih dveh letih uspešno izpeljalo odmevni paradni dirki oldtimer dirkalnih motociklov licenciranih dirkačev, ki sta se odvili v Središču ob Dravi. V letu 2015 pa je v okviru društva pričela delovati Sekcija avto-moto šport, ki za letos pripravlja izvedbo zahtevne organizacije **uradne mednarodne pozivne moto dirke SLOVENIJA CLASSIC TT SREDIŠČE OB DRAVI**. Gre za prvo in edino tovrstno licencirano dirko v Sloveniji s starodobnimi dirkalnimi motocikli.

O poteku dirkaškega vikenda Slovenija Classic TT 2015 Središče ob Dravi

Letošnja prireditel Slovenija Classic TT 2015 bo v organizaciji Sekcije AMŠ Društva starih vozil, s pomočjo ostalih društev naše občine in Občine Središče ob Dravi, potekala dva dni, in sicer v soboto, 10. 10. 2015, in v nedeljo, 11. 10. 2015. V soboto bosta dva polurna prosta treninga – prvi se bo pričel ob 15. uri, drugi pa ob 16.30.

V nedeljo bosta potekala dva uradna treninga ter dve dirki z merjenjem časov, skupno v štirih polurnih terminih. Prvi uradni trening bo od 11:00 do 11:30, drugi uradni trening pa od 12:30 do 13. ure. Prva dirka bo na sporedu ob 14. uri, druga pa ob 15:30. V teh terminih bo popolna zapora ceste.

Slovenija Classic TT 2015 je pozivna mednarodna dirka starodobnih dirkalnih motociklov za pokal Središča ob Dravi, ki letos prvič poteka pod okriljem AMZS. Med dirkači so udeleženci ter prvaki evropskega in svetovnega prvenstva in udeleženci dirke na otoku Man. Dirka tudi ne bo minila brez prikolčarjev. Tekmovalna proga je dolga 1250 metrov ter poteka po **Slovenski cesti, Modrinjakovi, Bercetovi in Trški ulici ter na Trgu talcev**. Udeleženci dosedanjih moto preizkušenj v Središču ob Dravi so jo takoj vzljubili zaradi njene atraktivnosti in težavnosti. Obiskovalcem ponuja odličen vpogled v zgodovino atraktivnih dirkalnih motociklov, ki jih boste lahko videli z njihovimi neustrašnimi vozniki. Obiskovalci boste imeli tudi možnost ogleda dirkalnih motociklov v boksih.

Obvestilo občanom in splošna varnostna navodila

Prireditel **Slovenija Classic TT** ne more uspeti brez sodelovanja in podpore vseh občanov Občine Središče ob Dravi. Ker je letos naša dirka edina v Sloveniji dobila licenco in vpis v mednarodni koledar dirk, bodo na samem prizorišču po službeni dolžnosti prisotni delegati, komisarji in sodniki z mednarodnimi licencami. Zato organizatorji prireditve prosimo občane, da pri ogledu dirke strogo upoštevajo **navodila varnostnikov, redarjev ob progi in policije** ter nam tako pomagajo poskrbeti za varnost **dirkačev ter gledalcev ob progi**. V času

dirke prosimo gledalce, da stojijo za trakovi ali na določenih mestih, ki jih predvideva pravilnik in licenca dirke, **strogo je prepovedano tekanje čez progo med dirko**. Vse, ki stanujejo ob progi, prosimo in opozarjamo, da v času dirke ne poskušajo izvoziti s **svojimi vozili na omenjene ceste**, saj je to početje **smrtno nevarno**. Gibanje po stezi bo omogočeno takoj po etapi dirke, saj so zapore ceste le 30-minutne. Oteženo gibanje po pločnikih bo približno štiri do pet dni pred samo dirko zaradi postavljanja zaščit, potrebnih za organizacijo dirke. V soboto po treningih vas čaka druženje na Trgu talcev, show program (»stuntshow«, zabava z DJ-em), možen bo ogled dirkalnikov v boksih ter pogovor z dirkači. V nedeljo vas prav tako čaka pestro dogajanje na in ob stezi. Prosimo Vas za razumevanje in sodelovanje ter vljudno vabimo k ogledu treningov in dirk za pokal **Slovenija Classic TT Središče ob Dravi**.

SLOVENIJA CLASSIC 2015
SREDIŠČE OB DRAVI
10. - 11. OKTOBER

Mednarodna dirka starodobnih dirkalnih motociklov
Sobota, 10. oktober 2015: 15:00 in 16:30 - TRENINGI / STUNT SHOW / ZABAVA Z DJ-EM
Nedelja, 11. oktober 2015: 11:00 do 16:00 - DIRKE / BOGAT SPREMLJEVALNI PROGRAM

Logos of sponsors: Občina Središče ob Dravi, AMZS, Petrol, J&K, and others.

Franci Škrjanec, predsednik Društva starih vozil Središče ob Dravi

Tudi 6. odprava »Moskva Tour« uspešno končana

Prvega avgusta je na pot s terenskimi vozili krenila že 6. odprava »Moskva Tour« ter se po dobrih dveh tednih uspešno vrnila domov. Letošnja pot je bila popolnoma drugačna od dosedanjih, saj smo nekako hoteli preizkusiti predvsem vozila ter posadke za naslednje leto. Sama pot je bila planirana skozi Hrvaško, Madžarsko, Romunijo, Ukrajino, Moldavijo, Bolgarijo ter Srbijo. V primerjavi s prejšnjimi odpravami smo letos prevozili samo dobrih 4000 km, kar je 3-krat manj kot ponavadi.

Ob malo bolj natančnem pregledu in analizi same rute in poti po povratku je ta kilometrina kar enormna, saj smo vozili skoraj zmeraj po gorskih, planinskih cestah ali makadamu in to v drugi ali tretji prestavi.

Kot ponavadi so nam pred samim odhodom skeptiki odsvetovali potovanja v te dežele, saj slovijo kot zelo "nevarne". V kategoriji nevarnih prednjači predvsem Romunija. Kljub „dobronamernim“ opo-

Šesta odprava »Moskva Tour« s središko zastavo v Romuniji

zorilom nismo razmišljali o spremembi načrtovane poti, kar se je na koncu izkazalo za pravilno, kajti sedaj ne bi mogli pisati o neverjetnih neokrnjenih naravnih lepotah, nam skoraj nepoznanih dežel, v katerih živijo zelo prijazni in dobri ljudje.

Kako je spati v gozdovih v deželi z aktivnimi vulkani, kjer so doma tudi medvedi in vampirji, zakaj smo spremenili načrt poti zaradi Romunije, zakaj so tako velike gospodarske razlike med Bolgarijo in Romunijo ... O tem in še več pa boste lahko prebrali v naslednji številki Sredice.

Mira Kukovec

Nekaj dejstev iz zgodovine središke kapele ob blagoslovu zvonov 15. avgusta

Središka kapela Svetega Duha obstaja že od 13. stoletja. Leta 1316 je nemški red ustanovil Središki hospital – to je bilo zavetišče za onemogle popotnike in romarje. Središče ali Polstrow se omenja v listinah leta 1305. Ime je dobilo zaradi svoje lege, majhnega gradiča in reke Drave. Listine govorijo, da so dobili Središčani pravico voliti svojega župana in so imeli najbrž že svoj grb. Središčani ali tržani pa niso dolgo živeli brezskrbno. Od vsepovsod so prihajala grozna poročila o razgrajanju turških čet. Turki so pobijali, ropali in požigali hiše ter cerkve.

Bilo je 24. avgusta 1479, ko je pridrvela turška vojska, ki je pred tem opustošila Nedelišče. V Središču je bil ta dan sejem, zato se je zbralo veliko ljudi. Ko so Središčani slišali za Turke, so zgrabili za orožje, ki so ga pač imeli, in hiteli za obzidje cerkve, ki so ga že prej sezidali v ta namen. Ker pa v cerkvi in za obzidjem ni bilo dovolj prostora za vse, so starčki, žene in otroci zbežali v Mladoles.

Novi zvon za središko kapelo

Nadaljevanje na naslednji strani

Nadaljevanje s prejšnje strani

Ti, ki so zbežali, so si rešili življenje, kajti Turki so prebili obzidje, oropali, poklali in pomorili vse ter na koncu zažgali cerkev in domove. Nepopisna groza in žalost je zavladala med preživeli. Na pogorišču cerkve, ki se je prej imenovala Cerkev svetega Jerneja, so našli majhen kipec žalostne Matere božje, ki je prej krasil stranski oltar. Bil je nepoškodovan. Postavili so ga na častno mesto in postal jim je svet in dragocen. Ta čudežno ohranjen kipec so hoteli imeti v svoji sredi, da bi jih varoval ter ču-

Slavnost ob Marijinem prazniku in blagoslov zvonov

val njihove domove. Cerkev pa je postala tudi romarska po dveh čudežih. Marija je na čudežni način obvarovala smrti nekega tržana, ki jo je, ko je padel pod težko obložen voz, prosil pomoči. Drugi čudež se je zgodil v 16. stoletju, ko je priromala k žalostni Materi božji iz Ogrskega neka grofica, ki je čudežno ozdravela.

Leta 1515 je Lukež Sekelj cerkvico Svetega Duha v Središču dal povečati in prizidati zvonik. Središka kronika poroča, da je bila kapela postavljena leta 1630, saj so ob beljenju cerkve našli na oboku, ki loči ladjo od prezbiterja, sledeč napis: Žalostni devici Mariji postavilo ljudstvo leta 1630 (»Dolorosae Virgini Mariae populus erexit«).

Stolpna ura je iz leta 1875, takrat so kapelo obnavljali in potrebno je omeniti predvsem uro, ki je bila četrtinska. Naredil jo je prav tako leta 1875 in jo postavil v zvonik Ivan Pogačnik, urar v Podnartu pri Kropi na Kranjskem. Letos pa ura spet bije četrtinke in polno uro po 30-ih letih premora. Ponosni smo na to. Nad uro v zvoniku so viseli trije zvonovi:

- srednji, največji in najstarejši zvon, ki je imel premer 97 cm, in je iz leta 1637, ni imel podob, pač pa napis: In honorem beatissimae Virginis Mariae;

- prvi je imel premer 77 cm. Leta 1750 ga je ulil Martin Feltl v Gradcu. Imel je štiri lepo izdelane podobe: žalostno Mati božjo, svetega Miklavža, Kristusa na križu in klečečega škofa.
- mali, tretji zvon pa je imel premer 42 cm, ulit prav tako v Gradcu leta 1756, od istega mojstra, krasile pa so ga podobe Kristusa na križu, svetega Janeza Nepomuka in device Marije z Jezusom. Žal so jih med prvo svetovno vojno vse odpeljali. Leta 1922 so nabavili nov zvon s težo 292 kg. Leta 1938 so dali uliti k temu zvonu dva nova zvonova, drugi je tehtal 119 kg, tretji pa 84 kg.

Po drugi svetovni vojni je ostal le najmanjši zvon s 84 kg, ki je še danes.

Leta 1978 je bila napeljana inštalacija za zvonove, da je bilo zvonjenje električno. Danes pa slavimo dan, ko smo uspeli temu enemu zvonu dodati še enega. Novi so tudi vsi mehanizmi za zvonove in uro. V kapeli torej zvonita dva zvonova. Da ne bi zanemarili farne cerkve na Grabah, moramo povedati, da je tudi tu zvonjenje električno, mehanizmi prav tako vsi novi in letos smo na farno cerkev na Grabah namestili tretji zvon. Tako ima farna cerkev na Grabah tri zvonove – kot večina cerkva po Sloveniji.

Ta dva zvonova, ki sta sedaj v kapeli in v farni cerkvi, nam je priskrbel g. župnik Anton Furer, ki je bil takrat dušni pastir v naši župniji. Po več letih pa nam je s pomočjo g. župnika Jožeta Urbanije uspelo zvonove dvigniti v zvonik.

Zvonovi zvonijo, premilo pojo, nam nekaj oznanjajo – veselje ali žalost, nas opominjajo ali pa vabijo, da postojimo, prisluhnemo, se zamislimo in molimo.

Zvonovi nas še danes dejansko spremljajo od zibelci do groba. Naj zvonijo v hvaležnost in slavo Bogu.

Slavnost po maši so obeležili tudi ljudski pevci iz Obreža ter člani Turističnega društva Središče ob Dravi.

Foto: Marjan Novak

Silva Marčec, Kulturno društvo Obrež

Zaton - Nin 2015

Bilo je petkovo popoldne okrog pete ure. Zbrali smo se pred Domom kulture Obrež. Vsi smo imeli nove rdeče jopice z napisom FOLKLORNA SKUPINA OBREŽ, SREDIŠČE OB DRAVI, SLOVENIJA. V avtobus smo zložili svojo obvezno opremo: folklorne kostume, pujsa Pepo, domači kruh, »zobl«, »klipiče«, pijačo brez alkohola in nekaj tiste z različno vsebnostjo alkohola ... In kako naj jaz sedaj opišem to našo dvoipoldnevno avanturo? Najbolje bo, da začnem pri črki A.

Aljaž je naš novi in najmlajši član. Nikoli ni rekel: »Jaz pa tega ne bom naredil.« Vse »ukaze« je brez besed izpolnil. Takšnih članov se najbolj razveselimo.

Davorin je bil naš šofer. Ko smo mi »delali«, je on počival, ko smo mi spali, je on vozil. Bil je potrpežljiv in ustrežljiv. Temu se verjetno reče profesionalen.

Duška je v morju skoraj zmrznila. Še sreča, da je bila temperatura zraka visoka. Ne samo, da se je pogrela, še sončila se je. Frenk je naš najstarejši moški in največja sreča je bila, da je imel s seboj Klaro (opis sledi pod črko K).

Janez sedi v avtobusu vedno na prvem sedežu. Spi pa vedno z Radovanom. Tokrat je bila novost ta, da je s seboj imel

knjigo, jo bral pred spanjem in takrat, ko smo se mi kopali. Po petdesetem rojstnem dnevu se je spremenil.

Jelka vedno zelo lepo skrbi za medgeneracijsko sodelovanje. Tudi tokrat je bilo tako.

Katja je poskrbela za seznam udeležencev z vsemi njihovimi podatki: ime in priimek, rojstni datum, naslov, številka čevljev, s kom bi rad spal, kaj najrajši je ... no ja, skoraj tako.

Klara je omenjena že pod črko F. Ona je bila edina oseba na avtobusu, ki govori madžarsko. Po telefonski številki smo ugotovili, da je vodja festivala Zaton – Nin Madžar. Namesto da bi se trudili z angleščino, smo brez truda komunicirali v madžarščini. Tokrat je bila Klara »poslana iz nebes«, ali drugače povedano, bila je ob pravem času na pravem mestu.

Marinka je festival izkoristila za druženje s svojim vnukom. Anže je bil z mamico in atom ravno takrat na dopustu, neda leč v stran od Zatonu.

Marko se je zelo trudil pri igranju odbojke na mivki.

Metka je bila edina plesalka, ki ji je soplesalec očistil čevlje pred nastopom.

Miha spada med redke naše člane, ki so še samski. In ker so na festivalu nastopale tudi mlade in mične mažoretke, jih je zvečer z napisom na papir in s čokolado (postavljeno pred njihov vhod v apartma) povabil v svoj apartma. Rekel je, da je druženje uspelo.

Nadaljevanje na naslednji strani

Nadaljevanje s prejšnje strani

Milena je bila naša glavna frizerka. Z nami se je zelo trudila. Tudi moje krajše lase je spravila v kito.

Mitja je naš najpomembnejši član. Na njega moramo prav posebej paziti. Na festivalu je bil pravi posebnost – bili smo edina skupina z živo muziko.

Radovan je tokrat skrbel za pijačo. Skrbno je preračunal, koliko bo kdo spil. Na plaži pa je bil glavni telovadni animator. Robi je bil Milenin asistent in veliki zaveznik mlajših članov skupine.

Sandra je naša glavna obveščevalka. Preko njenih SMS sporočil smo vedno obveščeni o vseh aktivnostih. Iz tega sledi, da ima edina telefonske številke vseh članov. Na plaži pa je skrbela, da smo bili vsi lepo namazani s kremo za sončenje.

Silva ne dela nič.

Tea je na morju uživala v počasnem gibanju in močnem spancu.

Teodor nas je naučil nekaj osnovnih pravil iz bontona, ki smo jih vzeli »na znanje«.

Vesna je bila naša čistilka in glavna pri hrani. Vmes pa si je privoščila še globok in dolg spanec.

Zvonko nas vedno opozarja na red in čistočo. Pa tudi sam nam daje zgled. Le tega, da svoji soplesalki očisti čevlje pred nastopom, nihče noče posnemati.

Sicer pa smo plesali v soboto zvečer v mestu Nin in v nedeljo zvečer v turističnem naselju Zaton. V programu je sodeloval

še pevski zbor iz Bolgarije, mažoretke iz Madžarske in plesna skupina iz Romunije.

Za zaključek pa še to. Nekoč se mi je zdelo noro, ko so se na podelitvi oskarjev dobitniki zahvaljevali ženam, možem, staršem, družini in prijateljem. Danes verjamem, da se za prostovoljno odsotnost od doma moraš zahvaliti svojim najbližjim za razumevanje, za podporo, ki ti jo dajejo, za veselje, ki ga pokažejo ob tem, da se ti ukvarjaš z nečim, kar te veseli ...

Silva Marčec, Kulturno društvo Obrež

Bosanska otoka 2015

V soboto, 25. julija, smo se obreški folklorniki zjutraj vkrkali na avtobus in se odpravili v Bosno. Zakaj mi računalnik besedo folklornik vedno podčrta? Očitno je ne pozna. Pozna pa besedo folklorist. No, pa saj je tudi večini bralcev beseda folklornik nepoznana. Moja razlaga besede folklornik je sledeča ... Beseda, ki se konča na -ist, označuje kakšnega specialista. Folklorist je specialist za folkloro. Eden takšnih je Mirko Ramovš. Folklorniki pa smo samo plesalci, ki se na folkloro razumemo zelo malo. Razumljivo? Ja.

In smo šli. Avtobus imamo vedno razdeljen na »spalnico«, ki je spredaj in »dnevno sobo«, ki je zadaj. Ta razdelitev pride v poštev bolj v nočnih urah. Vožnja čez dan pa je že sama po sebi dovolj zanimiva, če si radoveden in pot rad opazuješ skozi avtobusno okno. Prva postaja – mejni prehod v Središču ob Dravi, pregled dokumentov. Druga postaja – lulanje in malica. Tretja postaja – lulanje ni bilo mogoče, ker je bilo postajališče zanemarjeno. Sem pa dobila od ene ciganke pohvalo: »Imaš lepega šosa«. Četrta postaja – urejeno postajališče, lulanje in kosilo iz prtljažnika. Peta postaja – pregled na meji pred vstopom v Bosno in Hercegovino, ali še bolj natančno, pred vstopom v Srbsko Krajino, mejni prehod Gradiška. Šesta postaja

– nakupovanje na sejmu. Kupila sem si »šosa«. Na avtobusu se je po nakupovanju znašla tudi majica z napisom, »Ja sam gazda kuče dok nema žene doma«. Sedma postaja – kovanje v Vrbasu. Toda, to je bilo kovanje samo za tiste, ki obvladajo skakanje v vodo. Voda je bila mrzla, globoka in deroča. S plavanjem proti toku nisi prišel nikamor. Šoferja pa si bosta kanjon

Nadaljevanje s prejšnje strani

Vrbasa zapomnila po tem, kako sta avtobus lahko obrnila šele po desetih kilometrih vožnje. Mi smo se morali vrniti do Banja Luke in nato nadaljevati pot v smeti Prijedora. Osmo postaja – malica pod Kozaro. Obudili smo spomine iz osnovne šole in se spomnili partizanskega filma. Deveta postaja – prispeli smo na cilj. Ker smo zamujali, sem ostala brez solate in golaža. Ostali so rekli, da je bilo dobro. Vodje skupin smo imeli v prostorih njihovega Kulturnega doma spoznavni sestanek. Srečali smo se folklorniki iz Slovenije, Hrvaške ter Bosne in Hercegovine. Na prireditvi pa smo videli ples iz Gorenjske, Štajerske, Ukrajine, Slovaške, Makedonije in seveda Bosne. Gostitelji oder pripravijo na nogometnem igrišču, gledalci pa prireditev spremljajo s tribune. Nastop je uspel. Predstavili smo se z dvema odrski-

ma postavitvama. Naš novi stari muzikant Aleš je bil odličen. Prvič je nastopal naš novi plesalec Aljaž. Ker sem bila njegova soplesalka, lahko »iz prve roke« povem, da sva bila »v nulo«. Po nastopu smo dobili še sendviče in pijačo (brezalkoholno) za na pot. In smo šli domov. Mejni prehod Jasenovc – tudi to nam je poznano iz zgodovine. Na hrvaški strani smo sredi trdne teme zagledali lepo razsvetljen spomenik, ki smo se ga nekateri spomnili iz zgodovinskih učbenikov. Šoferja sta po službeni dolžnosti morala voziti. Eni smo zaspali v »spalnici«, nekateri so zaspali celo v »dnevni sobi«, najbolj hrabri pa so imeli »karaoke«. Naslednji dan so mi povedali, da so se tako smejali, da bi se lahko »posc...«.

Južina

Oblačenje

Povorka

KOTIČEK DRUŠTVA UPOKOJENCEV

Zdenka B. Slavič, predsednica Društva upokojencev Središče ob Dravi

Kopanje - joj kako paše!

Letošnje poletje nas je obdarilo s kar nekaj toplimi oz. že kar vročimi dnevi. Preživljali smo jih povečini v senci ali zaprti v svoje domove.

Kljub lenobnosti in strahu pred vročino smo se nekateri le odločili za osvežitev – kopanje. Najprej v Banovcih, nato še v Čakovcu. Uspelo nam je, da smo kljub vročim dnevom izbrali prav dneva, ki sta bila vremensko zelo ugodna: ne prevroča in ne prehladna. Za kopanje v Banovcih se nas je nabralo za dva osebna avtomobila in za ceno 15,5 evra za dve osebi smo se lahko kopali ves dan in se nasitili s pošteno porcijo »poha-

Veselo kopanje v Čakovcu

nega piceka« in pomfrija. Kavico in pivo pa po želji. Kopanje je bilo prijetno, družba vesela. Prav tako prijetno je bilo tudi v Čakovcu, kjer sicer ni termalne vode, je pa prijetno topla, še bolj topla v bazenu za vodno masažo, bolj hladna pa v velikem bazenu za plavanje. Torej, za vsakogar nekaj po izbiri. Tudi cena je sprejemljiva: za nas upokojence stane celodnevna vstopnica 30 kun, kar je približno 4 evre, za dve uri pa 22 kun. »Pohani piceki« tam niso všteti v ceno, torej si je malico dobro prinesiti s seboj, možno pa si je tudi tam kaj kupiti za pod zob.

Na obeh kopanjih smo se imeli zelo prijetno. Mene vedno popeljejo spomini v otroška leta, ko smo se s kolesi odpeljali v vučkovske toplice, ki smo jim rekli po domače »žabje toplice«. Bilo je prijetno, domače, veselo. Medžimurci so včasih veselo peli, s seboj pripeljali pletenke domačega, tam srečali stare prijatelje in spoznavali nove. Sedaj je sicer drugače, bolj sterilno, vse po nekkih predpisih in nadzorovano. Ampak tega smo se sčasoma navadili povsod in tudi v kopališčih. Tam se imamo lahko zelo prijetno in vedno razmišljam, zakaj si več ljudi ne privoščijo te prijetnosti. In poslušam neumne izgovore, kot je »Nimam časa«, ki je že obrabljena upokojenska fraza, ali pa: »Če gre tista in tista, potem pa jaz ne grem!« in dalje: »Ker ne gre moja prijateljica, tudi jaz ne grem!« Ali smo res tako sovražni drug do drugega in tako odvisni, da gremo kam samo s prijateljico? Še bolj podcenjujoče pa je: »Ja, sami pravi ste se zbrali!« ali pa: »Jaz pa v takšno družbo res ne grem!« Ne vem, ali podcenju-

jete sebe ali pa svoje sokrajane? Res je, da nam vsi ljudje niso enako pri srcu, vendar je včasih tudi treba pozabiti na kakšne drobne zamere in ljudi okoli nas sprejemati pač takšne, kot so. Kot pravijo: spremeniš lahko le sebe z drugačnim pogledom na ljudi, drugih ne moreš spreminjati. Vsak bi se moral zavedati, da dela le zase, da je prijetno, ko nekam greš in si v veseli družbi, potem so tudi tegobe in skrbi vsakdana manjše. Tudi »Nisem vedela.« je pogost izgovor. Okvirni program naših dejavnosti je objavljen v Sredici, natančnejša obvestila so v naši oglasni vitrini na Sokolani, v vitrini pri slaščičarni Rupert, včasih nalepim še kaj na okno bivše trgovine Merkur ali pa na oglasno desko (kjer pa naj bi bili le plakati, ki jih »požegna« občina). Vse mogoče »novice« zelo rade in zelo hitro gredo od ust do ust in zakaj se o takšnih prijetnih dogodkih ne bi obveščali med seboj?! Seveda pa moramo organizatorji dobiti prijave nekaj dni prej, da lahko uredimo prevoz, vstopnice, če je potrebno, in še kaj. Telefonske številke organizatorjev so bile že večkrat objavljene in lahko tudi sami pokličete, se pozanimajte o čem, se prijavite. Žal pa postajamo družba vsevednih, nezadovoljnih, kritičnih (predvsem do drugih!) ljudi, ki mislimo, da nam mora biti vse prineseno na krožniku, in zase in za svoje dobro počutje premalo naredimo.

Tako. Vse pohvale tistim, ki rečejo: »Jaz pa hočem nekam iti, se dobro imeti, ob tem skrbeti za svoje zdravje in me čisto nič ne briga, kaj bo kdo rekel!« In takšnih nas je, na srečo, že kar nekaj. Postanite tudi vi takšni in se nam pridružite na izletih, kopanjih ali pa pohodih ob polni luni.

Lepo obiranje žlahtnega grozdja (ne pa ljudi!) in mnogo veselih uric v družbi sokrajanov želim vsem, vaša predsednica društva Zdenka.

Razigrani kopalci v Banovcih

Zdenka B. Slavič, predsednica Društva upokojencev Središče ob Dravi

Šopki, vrtovi ... in veselo druženje

V juniju nam je že kar prešlo v navado, da si ogledamo vrt kakšnega naših članov upokojencev. Predlani in lani smo bili en dan na ogledu dveh vrtov, letos pa smo naredili malo drugače: en dan smo se učili izdelovati šopke, čez nekaj dni smo si ogledovali vrt.

Moja mama je imela vedno na mizi šopek rož. Sama sem že kot otrok tako rada stikala okoli Trnave in iskala prve zvončke in jih potem dala v kakšen majhen kozarec, ker so imeli čisto kratke peclje. Okrog prvega maja so zacvetele šmarnice, ki so s svojim opojnim vonjem odišavile kuhinjo. In potem naprej čez poletje in jesen, vedno se je kje kaj našlo za v vazo, da je bil pogled na šopek veselje za oči in mi je privabil nasmeh na obraz. Nekatere družinske navade grede iz roda v rod in tako se dogaja tudi pri nas: šopke na mizi je imela moja mama, imam jih jaz, ko pridem k hčerki, tam vedno stoji kakšen lep šopek in tudi moji vnuki imajo smisel za nabiranje in sestavljanje različnih cvetlic, trav, vej ...

Narediti lep šopek pa ni tako enostavna stvar. Da, saj gre tudi tako: vtakneš tri cvetove aster v vazo, pa je gotovo. Da, gre tudi tako, a lahko je drugače: barvno usklajeno, usklajeno z vazo, dodamo trave, suhe veje in še na mnogo drugega je treba misliti ob pripravi »pravega« šopka. In ker smo se vsaj malo od tega hoteli naučiti tudi upokojenci, smo skupaj s Knjižnico Ormož povabili v našo sredo gospoda Marka Vihra, ki je v služ-

Romana s svojim krasnim šopkom

Slava občuduje zelje

bi v Dobrovniku, kjer gojijo orhideje, in je bil nekaj časa tudi pomočnik na čudovitem posestvu gospe Jelene de Belder v Belgiji. Njene vrtove in predvsem parkovne nasade smo pred leti lahko občudovali po televiziji. Gospod se je ob teh službovanjih in s svojim naravnim smislom za lepo naučil delati lepe šopke in je to svoje znanje posredoval peščici nas, upokojencev, ki smo se v toplem poletnem popoldnevu zbrali na ploščadi za šolo. Prinesli smo, kar smo našli na naših vrtovih, travniku in po grmovju in pod Markovim strokovnim vodstvom so nastajali zelo lepi šopki. Izvedeli smo o barvnih kombinacijah, o polaganju cvetja v šopek, dodajanju zelenja in na koncu še, kako šopek zavežemo in postavimo v primerno vazo. Prava umetnost!

Čez nekaj dni pa naslednji dogodek, povezan z rožami in zelenjavo. Svoje domovanje na čudovitem kraju v Šalovcih sta nam gostoljubno ponudila v ogled Marica in Jožek Trstenjak. Na idiličnem kraju med gozdovi, travniki in polji kraljuje na hribčku njun dom. Koliko biserčkov premore ta naša lepa Slovenija! In pridnih ljudi! Grede, polne zelenjave, vse lepo uspeva, vse lepo obdelano, zavarovano pred srnami, ki bi se rade napasle po bujni zelenjavi. Včasih jim sicer uspe ukrasti malo priboljška z gred, da se potem gospodinja lahko jezi. Ampak saj je pri hiši še ograjen vrt »in če smo si dobri, imamo vsi dovolj«, pravi pregovor in res je tako. Tudi živalim moramo kaj privoščiti, saj so tudi one del te lepe narave. Naša gostiteljica morata biti res pridna, da imata vse tako lepo urejeno.

Po ogledu gred in vrta, po izmenjavi najrazličnejših vrtnarskih izkušenj in ogledu njive na sosednjem hribu, ki nas je vabila s sinje modro barvo in so nekateri morali potešiti svojo radovednost (»Le kaj tam raste in tako lepo cveti?«) smo bili povabljeni še v vrtno utico, kjer je ob bogati južini pogovor veselo tekkel dalje. Hvala vama, Marica in Jožek, zelo sta se potrudila in bilo nam je lepo.

Kdo se prostovoljno javi za prihodnje leto, da nam svoj vrt na ogled postavi?

Romana Suhodolčan, Društvo upokojencev Središče ob Dravi

Poletna veselica

Zakaj veselica? Nekoč je imela vsaka vas vsaj enkrat na leto veselico. Danes temu marsikje rečejo piknik. Če povemo lepo po slovensko, je to veselica. Piknik je polna košara in »koca« nekje na travi.

Upokojenci Središča ob Dravi se vsako leto v avgustu dobimo in imamo veselico. Tudi letos je bilo tako. Imeli smo se tako lepo, da smo pozabili narediti kakšen posnetek.

Moram povedati, da smo na zboru občanov 2014 izglasovali povišano članarino za leto 2015. Ker smo člani UO po zaslugi naše predsednice ge. Zdenke Slavič tudi zelo »šparovni«, imamo letos v blagajni še nekaj denarja.

S prispevki prisotnih članov in prispevka iz blagajne smo pokrili vse nastale stroške naše veselice.

Ne bom opisovala, kako je bilo, tisti ki smo bili tam, vemo, kako je bilo. Tistih, ki pa letos ni bilo, naj se nam pridružijo naslednje leto. Raje bi se zahvalila vsem tistim, ki so pomagali. Na te člane po-

navadi pozabljam, pozabljam, da »fejst« delajo in ravno tako plačajo, kot vsi ostali.

Treba je pripraviti dvorano, tukaj gre zahvala našim moškim: Jožetu Rakuši, Stanku Mlinariču, Francu Palu, Stanku Plohu in Jožetu Trstenjaku, ki pa opravi še vso dobavo in potrebne prevoze. Hvala vsem našim članicam za pripravo hrane in postrežbo: Mimici Škorjanec, Mariji Vidovič, Milici Šavora in Miri Kukovec, ki poskrbi še za dobavo mesnih dobrot. Hvala tudi našima turistkama (članicama TD) Slavici Rotar in Tiliki Jambrovič, ki sta nam priskočili na pomoč. Vsi skupaj pa so na koncu še vse pospravili in počistili.

Hvala županu g. Juriju Borku za obisk in hvala vsem tistim, ki ste podpisali peticijo za cesto Ptuj–Ormož. Včasih je potrebno dvigniti glas, da bi nas slišali v Ljubljani.

Iskrena hvala g. Kranjčecu za podarjeno zelenjavo.

Se vidimo drugo leto. Še prej pa na izletu in prednovoletnem srečanju.

Zdenka B. Slavič, predsednica Društva upokojencev Središče ob Dravi

Prvinski okusi

V glavo mi ni padel noben zanimiv kuharski recept, zato pa se mi je zapisalo naslednje razmišljanje ... Vse pogosteje zasledim izraz »prvinski okus« v zvezi s hrano v »boljših« gostilnah, na kmečkih turizmih ali v hotelih. Potem pa razmišljam, kaj so zopet pogruntali ti gostinci in s čim hočejo pritegniti goste. Razmišljam in razmišljam, pa dolgo ne morem priti do odgovora. Ne vem, če bi mi ob tem lahko pomagal kakšen slovar ali leksikon. Mogoče stric »Gugl«. Ga nisem vprašala. S svojo lastno pametjo hočem možgančkati in priti do lastnih spoznanj. Potem pa nekega lepega dne: »Eureka! Našla sem!« Prvinska hrana je tista, ki jo kuham sama. Joj, kako imenitno se počutim ob takšnem spoznanju. Da vam razložim popolnoma praktično. Danes sem kuhala juho iz piščančjih kosti in drobovine. To ni bil piščanec iz kakšnega piščančjega taborišča, ampak pošten, skoraj »trikilski Evin picek«. Kose sem dala v lonec, da so se počasi kuhali, na vrtu pa napulila nekaj kot prst debelega korenja z mnogo izrastki. Bio in eko. Ob čiščenju tiste revščine sem rekla kakšno grdo besedo na njegov račun, a je zaradi spodobnosti revije nikakor ne smem zapisati.

Potem sem dodala še nekaj krmežljivih vejic peteršilja (črne uši so opravile svoje), naredila krasne jetrne cmoke (nikakor ne tistih kroglic iz plastike) in posolila s slovensko (!) grobo piransko soljo. Nobene vegete, začinke in kar je še takšnih dodatkov s konzerzansi in z bogsigavedi katerimi E-ji. Če bi bilo na vrtu še kaj kolerabe ali karfijole, bi šlo še to v lonec. Nad pridelovanjem meni tako ljubega pora sem pa že obupala – zmagali so rvavi črvički!

Po nekoliko daljšem kuhanju je bila juha gotova. S tisto lepo rumeno barvo od korenja in kurje maščobe, ki se je moderni svet tako boji. Kurja mast, svinjska mast, zaseka, maslo – fuj in fejl! Nezdravo in po teh maščobah se rediš! Groza! Ampak – jemo pa margarino, majonezo, kečap, nutelo, pijemo brezalkoholne pijače vseh nemogočih barv in okusov z umetnimi barvili in sladili ter konzervansi! Domači sokovi? Preveč dela! Ko pa je v trgovini tako poceni!

In moja juha? Z veseljem in s slastjo sem jo pojedla. Seveda, saj je bila prvinska! Ali pa samo starinska z modernim poimenovanjem.

Romana Suhodolčan, Turistično društvo Središče ob Dravi

Kisla »župa« na Kogu z nekaj spoznanji ...

Turistični teden na Kogu. Tradicionalno kuhanje kisle »župe«. Tradicionalno jo kuhamo tudi članice Turističnega društva (TD) in Aktiva kmečkih žena Središče ob Dravi. Čeprav smo vse članice TD, se na Kogu razdelimo v že imenovani dve ekipi. Lani so zmagale kmečke žene, letos TD ...

Toda želim vam povedati nekaj drugega. Bilo je zelo vroče, kurili smo z drvmi, da se je kadilo kot v »zelhkamri«. No, naša juha

je bila kuhana, ogenj je ugasnil, dogoreli pa nista dve poleni, ampak se je iz njiju zelo kadilo. Jaz, pametna, kot sem, ti dve poleni odnesem na cesto in grem po vodo. Ko prihajam z vodo, pride proti meni »tetec« Janez. »Kaj to delate ženska?« vpraša. »Saj bom pogasila, že nesem vodo,« ga pomirim. »To vidim, samo tako se to ne dela.« »Če pa smo že skuhale, to pa se samo

Nadaljevanje na naslednji strani

Nadaljevanje s prejšnje strani

kadi.« Med to najino debato stopava proti kotlom. »Vidiš, toti še kurijo, totim bi dala, tak pa delaš samo škodo,« ugotavlja »tetec«. Jaz pa tako mimogrede: »Ja, saj imate prav.«

Pridem jaz domov, pa mi to ni dalo miru in razmišljam. Vidiš, kako starejši znajo varčevati in spoštovati to, kar imajo. Spomnim se svoje mame. Tudi ona je gledala na vse. Na porabo vode, porabo elektrike, vsako vejico je shranila za kurjavo. Po obrezovanju dreves je nasekala šibje za podkuriti. Pobrali smo morali vsako jabolko, slivo, jagodo grozdja, da je delala marmelado, sok ali kis.

Kaj pa delamo danes?

»Šparamo« z vodo? Ne, saj priteče iz pipe. Ne zanima nas, od kod in kako dolgo bo še tekla. Ko pride položnica, malo benti-mo, pa spet vse po starem. Enako je z elektriko.

Kaj bomo delali sok, pobirali jabolka, delali kis in marmelado, če pa imajo vse to v trgovini. Ko se malo ozrem po gozdu – kaj

delamo? Lepši les odpeljemo, ostalo ostane v gozdu. Za podkuriti kupimo tiste bele kockice in tako lepo zagori. Če nam ostane kakšno vejevje in listje doma okrog hiše, pa ga zakurimo. Zraven damo še kakšne smeti. Ne zavedamo se, kakšno škodo delamo sebi in okolici. Če kurimo mokro šibje in listje, strokovnjaki dokazujejo, da je to zastrupljanje sebe in okolice z rakotvornimi delci.

Malo pogledajmo, kako gospodarji Gozdno gospodarstvo s svojimi gozdovi – groza.

Ko tako premišlujem in obujam spomine. Ja, naši dedi in naši starši so znali spoštovati naravo, našo zemljo. Kar so ji vzeli, so ji tudi vrnil, njene darove pa so spoštovali. Mi pa samo jemljemo, ničesar ne vračamo, pa še to, kar nam narava da, si kar vzamemo – ne da bi to zares spoštovali.

Z vsem spoštovanjem, »tetec« Janez!

Milica Šavora, članica skupine Središka jesen

Središka jesen

Središka jesen je skupina za samopomoč, ki deluje v okviru Centra za starejše občane Ormož. V naši občini je bila skupina ustanovljena pred štirimi leti. Vodja skupine je gospa Silva Kovačec s Centra za starejše občane Ormož. V skupino nas je vključenih osem prijateljic, z iskrenimi prijateljskimi odnosi, saj se vsaka zaveda, da je vsako dejanje, ki ga storiš za prijatelja, dragocen dar. Med nami ni zahrbtnosti in vsaka lahko svobodno izraža svoje mnenje. Samo skozi odprta vrata naših src si lahko ponudimo iskreno roko pomoči prijateljstva. Naše prijateljstvo bi opisala takole ...

Dober prijatelj je tisti:

- za katerega vem, da bo tu zame, ko ga bom resnično potrebovala,
- ki se mu lahko zaupam ob nemogočem času z najbolj nemogočimi stvarmi, če je to potrebno,
- ki mi razloži, če ne razumem več sebe ali življenja, pove mi tudi svoje iskreno mnenje, da me strezni, ko je to potrebno,
- ki mi varuje hrbet in ni nikoli zahrbtn.

Če ti ob strani stoji takšen pravi prijatelj, je tvoje življenje veliko lepše. Dostikrat ni potrebno storiti velikega dejanja, ampak je dovolj le izgovoriti kakšno lepo tolažilno besedo in toplo stisniti roko. Na naših tedenskih druženjih se imamo lepo, saj vsakokrat odhajamo domov bolj bogate. Zavedamo se, da je življenje mozaik, ki ga sestavljamo mi sami. Tukaj se odpirajo velike pogovorne teme, ki niso nikoli vnaprej določene, ampak se pojavijo med spontanim pogovorom. Dobro smo se spoznale med seboj, veliko se druga od druge naučimo in mnogokrat nasmejimo do solz. Praznujemo tudi rojstne dneve. Tudi obujanje naših otroških spominov je zelo prijetno. Negujemo kulturo poslušanja. Kar nam je zaupano, varujemo. Naša srečanja potekajo od oktobra do junija. Povabljeni smo tudi na srečanja vseh skupin samopomoči Centra za starejše občane Ormož. Čez

poletje si privoščimo počitnice. Pred počitnicami pa izlet. Letos smo se odločile, da bomo obiskale Jeruzalem, ki predstavlja bisser Prlekije. Sprehod med Ljutomersko-Ormoškimi goricami je bil čudovit. Lepota narave nas je prevzela. Prav tako lep razgled na vse strani neba. Ustavile smo se pri cerkvi ter si jo ogledale. Na spominski plošči smo razbrale čas o njenem nastanku. Cerkev je bila posvečena leta 1717. Ima štiri oltarje v poznobaročnem slogu. Na glavnem oltarju je podoba Žalostne Matere božje. Počastile smo jo z molitvijo in s pesmijo »Lepa si lepa, roža Marija.« V neposredni bližini pa smo si ogledale dvorec, ki je prav tako grajen v poznobaročnem stilu, z isto letnico gradnje kot cerkev. Skupen kompleks je nekoč dopolnjeval čudovit park, zasajen z eksotičnimi drevesi, ki jih nekaj še danes opazimo. Naš sprehod po Jeruzalemu se je nadaljeval proti gostišču Brenholc, kjer smo se okrepčale. Na poti proti domu smo se še ustavile pri mogočnem kostanju na eni izmed energijskih točk, kjer smo se napolnile s pozitivno energijo. Zadovoljne smo se vrnil v Središče. Zaželele smo si prijetne počitnice, vonj po poletju in oddih, predvsem pa uživanje v malih stvareh, kajti vsem nam je jasno, da se sreča skriva prav v njih. Pogrešale bomo naša druženja in spet z veseljem pričakovale jesen.

Zdenka B. Slavič, predsednica Društva upokojencev Središče ob Dravi

PROGRAM DELA DRUŠTVA OD OKTOBRA DO DECEMBRA 2015

OKTOBER - Začetek ročnih del: ob sredah ob 14. uri v pisarni DU (Sokolana)

NOVEMBER - Jesenski izlet z martinovanjem (5. 11. - predvsem Medžimurje)
- Predavanje: Pozitivno razmišljanje (Osnovna šola Središče ob Dravi)

DECEMBER - Prednovoletno srečanje Društva upokojencev (18. 12. v Sokolani)
- Oglede gledališke predstave - Ptuj ali Ljutomer (Maribor?)

Za podrobnejše informacije pokličite na tel št. 031 239 757 (Zdenka)
ali 031 502 004 (Romana).

Utrip v vrtcu in šoli

Katja Volgemut

Poletje v vrtcu

Tudi poleti se pri nas veliko dogaja. V mesecu juliju je bilo zelo vroče, zato smo se veliko igrali in gibali na prostem. Ustvarjali smo vodne poti in hodili po njih, risali smo na mokro površino, izdelovali smo odtise stopal, pihali milne mehurčke in se z vodo nasploh veliko igrali.

Uspelo nam je nabaviti bazen, ki smo ga res s pridom uporabili. Otroci so uživali ob skakanju, plavanju, škropljenju, prelivanju in namakanju.

To poletje je res hitro minilo in že smo pripravljeni na nova zmagoslavja, znanja in smeh na otroškem obrazu.

Anita Kosi, Vrtec Navihanček

Zunanja glasbila

V središkem vrtcu Navihanček od šolskega leta 2006/2007 deluje Sklad vrtca. S pomočjo sponzorjev, staršev in vzgojiteljev se vsako leto zbirajo sredstva za vrtec. S temi sredstvi je vrtec v prejšnjih letih pridobil že trampolin, videokamero, zunanje igralo, vlak, interaktivno tablo in še mnogo pripomočkov za delo v vrtcu. V lanskem letu so se člani sklada, ki ga sestavljajo predstavniki vzgojitel-

jev in staršev otrok iz vrtca, na pobudo gospe ravnateljice Jasne Munda, odločili za nakup prav posebnih zunanjih igral (zunanjih instrumentov). V letošnjem septembru so glasbila že postavili. Otroci iz vrtca so navdušeni nad njimi. Glasbila jim dajejo veliko priložnosti za glasbeno ustvarjanje in zabavo.

Razredničarka Valerija Horvat in vzgojiteljica Violeta Petek

Sprejem prvošolčkov

Težko pričakovani 1. september je bil za 19 prvošolčkov naše šole prav poseben dan. Ta dan si bodo zagotovo zapomnili tudi njihovi starši. V jedilnici šole smo jim pripravili lep in prijeten sprejem. Uvodoma jih je pozdravila in nagovorila ravnateljica Jasna Munda. Uspešno pot k znanju jim je zaželel tudi župan Jurij Borko. Sledil je kratek program, ki so ga pripravili učenci četrtega razreda pod mentorstvom Valerije Horvat. Radovednih oči, nasmejanih obrazov ter drobnih in odločnih korakov so opravili »nalogo« za sprejem v šolsko skupnost. S tem so si prislužili rumeno kapico, lutko Lili ali Bine ter spominsko knjigo Moji prvi koraki v šolo. Z albumom za slike jih je obdaril tudi župan. Nato smo se odpravili v učilnico, kjer so se nam kasneje pridružili še starši. Starše smo presenetili s kratko deklamacijo o šoli. Praznični dan smo zaključili s čokoladnimi rezinami.

Kolektiv šole in vrtca

Upokojitev v vrtcu

Po skoraj štirih desetletjih predanega dela z mladimi se je upokojila vzgojiteljica Smiljana Kovačič, ki je delala v središkem vrtcu. V novem življenjskem obdobju ji želimo vse dobro.

Vzgojiteljica Smiljana Kovačič s svojo zadnjo generacijo varovancev

Nina Kostric

Dosežki učencev OŠ Središče ob Dravi v šolskem letu 2014/2015

Vsako leto se naši učenci udeležujejo mnogih dejavnosti in tekmovanj in tudi v šolskem letu 2014/2015 je bilo tako. Mnogi dosegajo odlične rezultate, za kar jih je vredno tudi javno izpostaviti. Zbrali smo najbolj vidne dosežke, ki so jih učenci dosegli pri dejavnostih in na tekmovanjih v (zdaj že) lanskem šolskem letu. Ker je bilo dejavnosti in dosežkov skozi celo šolsko leto res veliko, lahko širše poročilo o dejavnostih preberete na šolski spletni strani (na naslovu <http://www.ossredisceobdravi.si/>).

MATEMATIKA

Učenci vseh razredov so tudi letos tekmovali za Vegova priznanja. Učenci sedmega, osmega in devetega razreda, ki so na šolskem tekmovanju osvojili 1. mesta, so se udeležili področnega tekmovanja. Grega Rubin (9. r.) in Leo Orešnik (7. r.) sta na področnem tekmovanju osvojila srebrni Vegovi priznanji.

SLOVENŠČINA

Najboljša tekmovalca na šolskem tekmovanju iz znanja slovenščine, osmošolec Vid Munda in devetošolka Lea Medik, sta se uvrstila na področno tekmovanje. Vid je zbolel in žal ni mogel sodelovati, Lea pa je osvojila srebrno Cankarjevo priznanje.

NEMŠČINA

Učenci so se udeležili tudi tekmovanja iz znanja nemščine. Tekmovanje poteka za učence 9. razreda na šolski in državni ravni. Na državno tekmovanje se je uvrstil Grega Rubin, ki je za izkazano znanje prejel srebrno priznanje.

ZGODOVINA

Tekmovalo se je tudi v znanju iz zgodovine, in sicer letos na temo 2000 let Emone – Rimljani na Slovenskem. Na podlagi dosežkov na šolskem tekmovanju si je uvrstitev na območno tekmovanje priborila učenka 9. razreda Lea Medik, ki je osvojila srebrno priznanje.

KEMIJA

Na šolskem tekmovanju iz kemije sta bila najuspešnejša Vid Munda (8. r.) in Grega Rubin (9. r.). Oba sta se uvrstila še na državno tekmovanje, kjer sta se potegovala za zlato Preglovo priznanje.

ZNANJE O SLADKORNI BOLEZNI

Tudi letos so učenci 8. in 9. razreda tekmovali v tem, koliko so se naučili o sladkorni bolezni. Na državnem tekmovanju je Nika Polak iz 9. razreda osvojila srebrno, Vid Munda iz 8. razreda pa zlato priznanje.

VESELA ŠOLA

Na državno tekmovanje iz Vesele šole sta se uvrstila dva učenca: devetošolec Grega Rubin in osmošolec Vid Munda. Tam sta bila

oba zelo uspešna, saj je Grega osvojil srebrno priznanje, Vid pa zlato priznanje in naziv državnega veselošolskega prvaka. Vid je priznanje prejel na zaključni prireditvi Vesele šole v Ljubljani.

RDEČI KRIŽ

Rdeči križ vsako leto prireja tekmovanje na drugo temo. V šolskem letu 2014/2015 je potekalo na temo znanja o prvi pomoči. Ekipa učencev 6. razreda, ki so jo sestavljali Jana Podgoršek, Neja Polak in Filip Janežič, so na medobčinskem tekmovanju osvojili 3. mesto.

KUHARJI

Na šoli je večkrat prijetno dišalo, ko so se mladi kuharji pripravljali na tekmovanje v kuharskih veščinah avtohtonih lokalnih ali regionalnih posebnosti »Kuhna pa to«. Šolska kuharska ekipa, ki so jo sestavljali Evgen Kolarič, Alja Horvat, Davor Borko in Viktorija Unuk (vsi iz 8. r.) je sodelovala na kuharskem tekmovanju in po odličnem nastopu na regionalni ravni so se uvrstili v veliki finale na državni ravni.

ŠPORT

Športniki naše šole so se udeleževali športnih tekmovanj na različnih ravneh. Najvidnejši športni dosežek je v tem šolskem letu dosegel Ivan Žinko iz 8. razreda, saj je skupaj s sotekmovalcem iz OŠ Miklavž pri Ormožu na področnem tekmovanju v krosu dosegel ekipno 3. mesto.

ČISTI ZOBJE

Zobozdravstvo Zdravstvenega doma Ormož je tudi v tem letu priredilo akcijo »Čisti zobje – zdravi zobje ob pravilni prehrani«. Pohvalo za sodelovanje v akciji so prejeli učenci od 1. do 4. razreda. Še posebej so bili pohvaljeni učenci 5. razreda, saj so prejeli priznanje zmagovalca 32. tekmovanja za čiste zobe ob zdravi prehrani osnovnih šol Republike Slovenije.

Vsako leto na naši šoli podelimo tudi nekaj nazivov »naj«. In kdo so tisti, ki so bili »naj« v šolskem letu 2014/2015?

NAJ UČENEC/UČENKA

Pri glasovanju za naj učenko in naj učenca so sodelovali vsi učenci šole, ki so predlagali kandidate, skupnost učencev in pa vsi pedagoški delavci. Izbirali smo med učenci, ki izkazujejo lep odnos do šolskega dela, ki so vsestransko aktivni, se udeležujejo tekmovanj in na njih dosegajo rezultate, so vzornega vedenja – tako do sošolcev in ostalih učencev šole, kot tudi do učiteljev in ostalih delavcev šole.

Naj učenka v šolskem letu 2014/2015 je postala devetošolka Nika Polak. In zakaj smo ji podelili ta naziv? Za naj učenko je bila izbrana, ker je odlična učenka, ki je tak uspeh izkazovala vseh devet let osnovnošolskega šolanja. Uspešna je na več področjih, aktivno pa se je udeleževala dejavnosti, ki so potekale na šoli. Velikokrat je nastopala na proslavah in prireditvah, vsa leta pa je pela tudi v pevskem zboru. Nika se je udeleževala tekmovanj ter tam tudi dosegala lepe uspehe. Je zlata bralka, ki je vseh devet let osvojila bralno značko. Je pridna, delovna in zanesljiva. Zelo ambiciozna in aktivna je tudi v izvenšolskih, predvsem športnih aktivnostih. Poleg tega Nika izkazuje lep odnos do sošolcev, ostalih učencev šole ter učiteljev in zaposlenih na šoli.

Za naj učenca šole je bil izbran osmošolec Vid Munda. Vid je prijazen, vljuden in zanesljiv učenec. Marljivo izpolnjuje šolske obveznosti in dosega odlični učni uspeh. Zelo uspešen je na tekmovanjih, zato bi na tem mestu še enkrat izpostavili letošnja najvidnejša uspeha: Vid je postal državni prvak v Veseli šoli, osvojil pa je tudi zlato priznanje iz znanja o sladkorni bolezni. Vid je vedno pripravljen sodelovati v kulturnem programu na proslavah in drugih prireditvah šole. Vključen je v različne interesne dejavnosti, poje v šolskem zboru in obiskuje glasbeno šolo. Je aktiven športnik na šoli in redno trenira roketni klub. Zaradi njegove vsestranskosti in angažiranosti si zasluži pohvalo in s tem naziv naj učenec šolskega leta.

NAJ ŠPORTNIK/ŠPORTNICA

Naj športnica šolskega leta 2014/2015 je postala Nika Polak. Nika je devetošolka, ki je naziv osvojila že tretjič zapored. Tekmovala je v atletiki, rokometu, plesu. Bila je šolska prvakinja v atletskem mnogoboju med starejšimi deklicami, uspešno je tekmovala na medobčinskih prvenstvih v krosu in v metu žvižgača. Zelo rada igra roketni klub in pri tem je tudi uspešna. Sodelovala je na medobčinskem prvenstvu v ekipi starejših deklet in odigrala zelo opazno vlogo. Redno trenira v ženskem roketnem klubu v Ormožu in tudi na Hrvaškem. Najuspešnejša pa je bila Nika v plesu v okviru šolskega plesnega festivala. Izkazala se je na šolskem tekmovanju v hip-hopu, popu in latinu, plesala je na področnem tekmovanju v Gorišnici in se uvrstila na državno prvenstvo v Radlje ob Dravi, kjer je bila konkurenca zelo močna, njen nastop pa uspešen. Nika Polak vadi marljivo, rada komunicira s sotekmovalkami, s sošolci in drugimi ter ravna v skladu s pravili fair playa.

Naj športnik šolskega leta 2014/2015 je postal Florjan Majerič. Konkurenca je bila med dečki številčnejša, Florjan je marljivo zbiral točke skozi vse leto. Bil je drugouvrščen v jesenskem krosu na šolskem in zmagovalec medobčinskega prvenstva, udeležil se je področnega tekmovanja v Velenju. Tekmoval je na medobčinskem tekmovanju v rokometu za mlajše in v nogometu za starejše dečke. Na tekmovanjih v atletiki je bil med najboljšimi med mlajšimi dečki, bil je medobčinski prvak v teku na 600 m, uspešno je tekmoval tudi v Slovenski Bistrici na področnem prvenstvu v atletiki. Marljivo je opravljal vlogo merilca pri testiranju za športno-vzgojni karton. Redno in zelo uspešno trenira in tekmuje za NK Središče ob Dravi. Dosledno upošteva pravila fair playa: je vljuden in prijazen do soigralcev, trenerjev in manj spretnih.

NAJ RAZRED NA RAZREDNI STOPNJI

Naj razred na razredni stopnji je v šolskem letu 2014/2015 postal 5. razred. Učenci so marljivo delali celo šolsko leto, aktivno sodelovali pri pouku, izpolnjevali vse šolske obveznosti in tako dosegli lep učni uspeh. Vsi učenci so osvojili bralno značko, lepo skrbeli za higieno zob, se aktivno vključevali v interesne dejavnosti ter se trudili, da bi pozdravljali in se lepo vedli na hodnikih, v jedilnici ter pri rekreaciji zunaj šole.

NAJ RAZRED NA PREDMETNI STOPNJI

Pri izbiri naj razreda na predmetni stopnji smo upoštevali dosežke učencev, vzgojni vidik dela in življenja v razredu, sodelovanje v različnih dejavnostih na šoli, udeležbo in dosežke na tekmovanjih ter odnos do učencev in zaposlenih na šoli. Učence izbranega razreda smo pohvalili za najvišji končni uspeh glede na zaključene ocene vseh predmetov. Glede na vse naštetost smo v šolskem letu 2014/2015 kot naj razred na predmetni stopnji izbrali 7. razred.

Vsem prejemnikom priznanj in pohval še enkrat izrekamo čestitke za uspehe, hkrati pa veljajo pohvale in zahvale tudi staršem, ki otrokom stojite ob strani, ter vsem mentorjem, ki učence spodbujate in jim s strokovno pomočjo pomagata pri doseganju rezultatov.

Lidija Lukman, učiteljica športa

Zaključna prireditev

Ob koncu šolskega leta 2014/2015 smo se v šolski telovadnici srečali učenci, starši, učitelji, sorodniki, vsi, ki smo kakor koli povezani s šolo. Povedali in predstavili smo, kaj vse smo v šoli počeli minulo šolsko leto.

Za prostor dogajanja smo tokrat izbrali telovadnico, saj smo želeli predstaviti novo opremo in spodbuditi prisotne k možnemu aktivnemu načinu preživljanja prostega časa: ali na travi ali ob vodi ali v planinah. Prireditev smo poimenovali JAZ PA POJDEM ...

Za sproščen uvod so poskrbeli učenci dramskega krožka s kratko predstavo »Maček Muri« pod mentorstvom učiteljic Zdenke Dogša in Valerije Horvat.

Ravnateljica Jasna Munda je podala pregled dela na mnogih področjih, kjer so bili aktivni učenci, učitelji, strokovni ter drugi delavci šole, in izpostavila pomembne dosežke v šolskem letu, ki se je iztekalo.

Z nastopom najmlajših smo želeli spomniti na pozabljene stare igre na travi, ki se jih v današnjem času z otroki vse premalo igramo. Najmlajši so zapeli in zaplesali glasbeno-gibalne igrice, se lovili in igrali po izštevankah. Plezali so po plezalni steni in s planinskim humorjem popestrili srečanje dveh plezalcev v

steni. Na predstavitev so jih pripravile razredničarke Sonja Kosi, Antonija Filipič in Valerija Horvat.

Člani folklorne skupine so nepogrešljivi na prireditvah, učiteljici Breda Munda in Lidija Palčič pa poskrbita, da so plesi zanimivi. S skoki z male prožne ponjave smo improvizirali skoke v vodo na bazenu ali pri Dravi. Možno dogajanje ob vodi so predstavili učenci predmetne stopnje s priljubljenimi ravnotežnostnimi nalogami, držami dvojic, trojk, četvork, peterk, s piramido – atraktivnosti so predstavljali ob švedskih lestvinah.

Za prijetno glasbeno doživetje je poskrbel pevski zbor pod vodstvom Dragice Cvetko z izborom večno mladih in priljubljenih melodij Kekca. Plesalke so zaplesale koreografijo šolskega plesnega festivala.

Prireditev so sproščeno povezovali učenci 7. razreda: Jana Jelovica, Lea Samec in Niko Novak, tehnično izvedbo je prevzel Matjaž Hanželič, program pa sva koordinirali Lidija Lukman, učiteljica športa, in v okviru projekta POŠ učiteljica Vojka Havlas.

Prireditev ob zaključku šolskega leta je bila prijeten pregled uspešnega dela OŠ Središče v šolskem letu 2014/2015.

Jasna Munda, ravnateljica

OŠ Središče ob Dravi je prejela naziv KULTURNA ŠOLA

Spomladi 2015 smo se prijavi na razpis Javnega sklada za kulturne dejavnosti Republike Slovenije za pridobitev naziva »kulturna šola« in uspešno prestali postopek pridobitve naziva. Maja 2015 smo pridobili naziv »kulturna šola«, ki ga bomo lahko uporabljali naslednjih pet let.

Udeležili smo se slovesne razglasitve »kulturnih šol«, ki je bila 21. maja 2015 v Ljubljani. Naziv, na katerega smo zelo ponosni, je priznanje šoli za dosedanje odlično delo delavcev šole, zunanjih sodelavcev, učencev in staršev na kulturnem področju, hkrati pa tudi spodbuda in zaveza za nadaljnje delo.

Vojka Havlas, izvajalka projekta Popestrimo šolo

Popestrimo šolo v mesecu juliju 2015

Središka šola tudi v poletnih mesecih ni samevala. Že prvi teden počitnic smo jo napolnili z otroškim smehom, saj smo za učence pripravili pester program delavnic v okviru projekta Popestrimo šolo.

Prvi dan počitniških dejavnosti je zaznamoval travnik – nabirali smo rože in jih plastificirali, izdelali pa smo tudi travniške živali ter si skuhalo »deževnikov posladek«. Drugi dan smo spoznavali angleške besede, prepevali smo Old McDonald had a farm, si

naredili lutke in se okrepčali s pravim angleškim zajtrkom. Prva julijska sredo je bila dan za fotografijo. V bližini šole so se učenci seznanili z osnovami fotografije in naredili nekaj posnetkov. Najboljše smo nato natisnili, zanje pa izdelali tudi zanimive okvirje. Naslednji dan smo za naše in učence partnerske šole organizirali prevoz v prestolnico. Tam smo si ogledali zanimivo razstavo 1001 izum islamske civilizacije in tudi sami preizkusili nekatere njihove izume. Peti dan POŠ-evih aktivnosti pa smo namenili glasbi. Vsak si je izdelal svojo dežno palico, igrali smo na tolkala in kitaro, plesali ter se sladkali s palačinkami. Tri počitniške tedne smo v sproščenem vzdušju ustvarjali in se zabavali tudi z učenci partnerske šole Stanka Vraza v Ormožu, ki so prav tako sodelovali v dejavnostih projekta POŠ.

Lidija Palčič in Breda Munda, mentorici otroške folklorne skupine OŠ Središče ob Dravi

Nova oblačila šolskih folklornikov

Na OŠ Središče ob Dravi deluje obstoječa otroška folklorna skupina že četrto leto. Sprva so bili plesalci le iz 4. in 5. razreda, sedaj pa so to že učenci in učenke od 5. do 9. razreda. Odkar je bila skupina ustanovljena, se predstavlja na šolskih in krajevnih prireditvah, lani pa smo se odzvali tudi povabilu iz sosednje Hrvaške in tako sodelovali na 8. mednarodnem srečanju otroških folklornih skupin v Veliki Mlaci.

Vsako leto sodelujemo tudi na območni reviji otroških folklornih skupin v Ormožu, kjer nas strokovnjaki s folklornega področja kritično ocenjujejo. Prav to je bil tudi eden od razlogov, da smo začeli razmišljati o novih oblačilih oz. narodnih nošah naših malih folklornikov. Ideji je sledilo raziskovanje oblačil otrok v preteklosti na našem področju in povezovanje z gospo Nežko Lubej, ki je koreografinja in strokovnjakinja na področju plesov ter narodnih noš vzhodnoštajerskega področja. Skupaj smo izbrale ustrezno blago, gospa Nežka je svetovala glede ustreznih krojev in potrebovale smo še šiviljo. Šiviljske storitve je nato pro-

fesionalno opravila gospa Marijana Kosi iz Občine Sveti Tomaž. Naše ideje in želje pa kljub vsej strokovnosti in zagnanosti ne bi bile realizirane, če nam Šolski sklad ne bi zagotovil pokritja vseh nastalih finančnih stroškov. Vsem omenjenim se člani folklorne skupine in mentorici najlepše zahvaljujemo.

Veseli smo, da smo v novih in prenovljenih narodnih nošah, zato bomo še bolj živahni in poskočni.

Tatjana Podgorelec Strelec, izvajalka projekta Popestrimo šolo

Popestrimo šolo v mesecu avgustu 2015

Avgustovske počitniške delavnice so bile rezervirane za filmski, kuharski, skrivnostni in ustvarjalni dan ter dan darilnih škatlic. Filmski dan je bil namenjen ogledu sinhroniziranega filma Troja; pripravili smo si kvašeno čokoladno sonce in uživali v ustvarjanju poletnih slik.

Obujanju kulinarčnih značilnosti našega kraja smo namenili kuharski dan. Poleg slastnih bučnih piškotov, ki smo jih naredili z dodatkom mletih bučnih semen, smo se lotili priprave bučnega soka, bučne juhe in bučnih namazov.

Tretji dan avgustovskega ustvarjanja smo bili skrivnostni. Skozi naloge, ki so nas čakale na zelenih zvitkih, smo postopoma prišli do skritega zaklada. Med reševanjem nalog smo izdelali družabno igro Mornarčkov skrivnostni zaklad, izvedli smo eksperiment s šumečo tableto, prebirali pravljico Lisjaček na morju, izdelali ladjice in se posladkali s presenečenjem, ki smo ga našli v zaboju.

Ustvarjalni dan smo pričeli z izdelavo testa in nadeva za hrškovo pito. Med pečenjem pite smo iz filca sešili dišeče poletne ribice. Dišeče so bile zato, ker smo jih napolnili s posušeno sivko. Lotili smo se še barvanja bučnih rožic – ogrlic iz mase das ter krašenja steklenic, napolnjenih z bučnim sokom. Zadnji dan delavnic smo izdelovali darilne škatlice iz različnih materialov, namenjene različnim priložnostim. Pretežno deževen teden smo zaključili s peko koruze.

Z učenci letošnjega 9. razreda pa smo našo šolo in kraj promovirali še s kuharskim podvigom na sejmu v Gornji Radgoni. Z učenci finalne kuharske ekipe, tj. Viktorijo, Davorjem in Aljo, smo se v okviru projekta »Kuhna pa to« predstavili na mednarodnem kmetijsko-živilskem sejmu Agra v Gornji Radgoni. V sredo, 26. 8. 2015, smo se na prireditvenem delu razstavnega prostora Ministrstva za kmetijstvo, gozdarstvo in prehrano pod okriljem našega sponzorja – oljarne iz Središča predstavili s pripravljanim lokalnih jedi, ki dajejo prepoznavnost našemu kraju.

S poudarkom na lokalnih sestavinah smo iz doma pridelanih buč pripravljali bučno juho v kruhovi skodelici, bučni namaz iz mletih bučnih semen ter skutni namaz s čebulo in bučnim oljem.

Številnim obiskovalcem, med drugim tudi ministru za kmetijstvo, mag. Dejanu Židanu, ministrici za šolstvo, dr. Maji Makovec Brenčič, in predstavnikom slovenskih manjšin smo prikazali projekt »Kuhna pa to«, ki ni samo tekmovanje, ampak tudi odkrivanje skritih kuharskih potencialov učencev, ki uživajo ob pripravi lokalnih jedi in obujanju receptov naših prednikov. Učenci so znova presenetili s kakovostjo priprave lokalnih jedi, pojasnili so njihove izvore in način priprave letih. Poleg bučne juhe in namazov pa so obiskovalci sejma na našem predstavitvenem prostoru lahko degustirali široko paleto piškotov iz bučnega olja in mletih bučnih semen.

Jasna Munda, ravnateljica

Valetniki 2015

Junija 2015 se je od nas poslovila še ena generacija učencev. To je izvod iz nagovora ravnateljice devetošolkam in devetošolcem.

Ste več kot samo še ena generacija učencev, ki se poslavlja od nas. Vsaka generacija pred vami, ki je odhajala, je bila nekaj posebnega, bila je enkratna in neponovljiva, in takšni ste tudi vi. Izstopate že po tem, da vas je samo enajst. Ste najbrž najmanj številčna generacija, ki odhaja iz središke šole v širni svet.

Odhajate v širni svet, ki pa ni samo lep, dober in pošten, odhajate v svet, kjer so tudi ihta modernega življenja, tekmovalnost, rivalstvo, korupcija, sovraštvo in laži. Zdi se, kot da je naš svet, obseden od želje po uspešnosti, iz želje po »imeti več«, izgubil prave vrednote in s tem smisel življenja.

In katere so prave vrednote? Človeka v življenju ne vrednotimo po tem, kar ima, temveč po tem, kdo ali kaj je. Poštenost je tista, ki v življenju nekaj šteje in mu daje smisel.

V knjigi Dr. Antona Trstenjaka z naslovom »Slovenska poštenost« najdemo naslednji zgovoren primer, ki ga povzemam:

Ko je bil Janezek star 8 let, ga je mama prvič peljala v gledališče. Ker so bile vstopnice razprodane, je mama primaknila blagajničarki še 5 evrov in sta dobila dva sedeža. »Je že prav, sinko,« mu je rekla mama, »saj vsi tako delajo.«

Ko je bil star 12 let, si je razbil očala. Teta Francka je prepričala zavarovalnico, da so mu očala ukradli in zavarovalnica mu je izplačala odškodnino. »Je že prav, fant,« mu je rekla teta, »saj vsi tako delajo.«

Ko je bil star 16 let, je prvič poleti delal v trgovini. Tam so mu naročili, naj preveč zrele jagode skrije na dno košarice, zgoraj pa zloži samo lepe. »Je že prav, fant,« mu je rekel šef, »saj vsi tako delajo.«

Ko je bil star 19 let, mu je študent višjega letnika za 50 evrov ponudil izpitne odgovore. »Je že prav, fant,« mu je rekel študent, »saj vsi tako delajo.«

Janeza so dobili pri prepisovanju in domov je prišel ves osramočen. »Kako si mogel svojemu očetu in materi narediti kaj takega!« mu je rekel oče. »Doma te nismo nikoli tako učili.«

Janez ni imel dobrega zgleda. Delal je tako, kot je vse življenje videl delati druge, ponavljal je njihove napake in to se ni dobro končalo.

Vam pa naj bodo vaši starši in drugi v življenju dober vzgled: vzgled v poštenju. Tudi mi, vaši učitelji in vzgojitelji, smo se trudili, da bi vam bili dober vzor. To nam nalaga tudi naše poslanstvo. Dr. Trstenjak navaja še en zgovoren primer. *Enega izmed nekdanjih ministrov za šolstvo so vprašali: »Kaj je namen šole?« Odgovoril je: »Izoblikovati dobrega človeka.« Pa so nasprotniki planili po njem, češ kot minister pa bi že moral vedeti, da je glavni namen šole pouk z izobrazbo, ne pa vzgoja. In se niso zavedali, kako se jim je zareklo. Saj vendar izobrazba že sama po sebi tudi vzgaja in da je končni smisel vse izobrazbe oblikovati dobrega, ne zlobnega človeka.*

Vsak od vas je že delno oblikovana osebnost, drugačna od drugih, ki jo je kljub mladosti že nekoliko zaznamovalo življenje. Gotovo se vas je dobro in slabo okrog vas kdaj dotaknilo. Pred vami pa je še veliko upanje: vsak izmed vas lahko postane in ostane pošten človek. To je vsakomur izmed vas dosegljiv cilj. Poštenjaki držijo zdravo družbo pokonci in od vas pričakujemo, da boste prav to: da boste ljudje s svojo pokončno osebnostjo, moralno vrlino in osebnim dostojanstvom. Da boste vedno pošteni do sebe, do svojih najbližjih in drugih, ki vas obdajajo. Da boste pošteno ravnali vedno, tudi takrat, ko vas drugi ne gledajo, kaj delate.

Za konec pa še nekaj malo za šalo in malo zares. Izmed šaljivih napisov za majice ste si za svoj odhod izbrali tega: *»Mi smo svoje odsedeli.« Naj vas razočaram: »Če bi radi v življenju uspeli, boste zagotovo še veliko presedeli.«* Imejte se lepo in naj bo življenje prijazno z vami.

Simona Sakelšek, Krajevna knjižnica Središče ob Dravi

Knjige zblížujejo in povezujejo

Bliža se konec drugega leta, odkar je v Središču ob Dravi na široko odprla duri krajevna knjižnica, ki domuje skupaj s šolsko knjižnico v prostorih osnovne šole. Poleg osnovne knjižničarske dejavnosti, ki jo opravlja, ponuja tudi različne prireditve za otroke in odrasle in tako pomembno prispeva h kulturni podobi samega kraja. Vsako drugo sredo v mesecu pripravljamo pravljичne urice (z ustvarjalnimi delavnicami) za najmlajše, za odrasle literarna srečanja ter različne delavnice. V mesecu oktobru vabljeni na lončarsko delavnico, kjer si boste izdelali izdelek iz gline. Dobrodošli so tudi vaši predlogi in vaše želje.

Naj omenimo, da je knjižnica ob otvoritvi imela okrog 7.000 enot knjižničnega gradiva, od tega 6.700 knjig. Sedaj v knjižnici najdete več kot 8.000 enot gradiva, od tega 7.720 knjig in 295 enot neknjižnega gradiva (največ je DVD-jev). Knjižnica tako ponuja pester izbor novega gradiva, tudi knjige, na katere morate v drugih knjižnicah velikokrat dolgo čakati. V knjižnici sta na razpolago tudi 2 računalnika za uporabnike z dostopom do raznih elektronskih baz podatkov. Člani pa si lahko izposodijo tudi elektronske knjige. Naš knjižni hram je s septembrom še bogatejši, saj uporabnikom ponuja tudi nekatere revije in časopise. Med

drugim si lahko izposodite Štajerski tednik, Prostočasnik, Vivo, Mladino, VIP, Moj mali svet, National geographic, ZPS test.

Vonj po travniku, cvetlicah ... je knjižnico omamilo v mesecu juniju, saj smo priredili delavnico izdelave šopkov. Udeleženci so s seboj prinesli različne cvetoče rastline, tudi travniških ni manjkalo. Pod vodstvom Marka Vihra smo si izdelali čudovite šopke, ki so krasili domače mize.

Zaključna pravljica je prinesla vonj po morju, školjkah in polju. Otroci so uživali ob pripovedovani pravljici ob ilustracijah. Spoznali so, zakaj nastanejo valovi. A vam zaupamo? Zato ker je tam na dnu morja, ena bolhica ugriznila majhnega rakca v majhno nožico. Po končani pravljici je sledila ustvarjalna delavnica v naravi, kjer smo s prstnimi barvami naredili odtise dlani in nastali so majhni rakci, ki smo jim dodali še škarjice iz kosmate žičke ter migajoče očke. To urico smo si popestrili tudi z igranjem na šolskih igralih ter s slastnimi picami.

Verjamemo, da boste v knjižnici našli kaj primerne zase, zato vas vabimo, da se nam pridružite. Majhni in veliki, mlajši in starejši – vsi ste dobrodošli v svetu dobrih knjig!

Delavnica

Foto: Knjižnica

Delovni čas:

Ponedeljek, sredo, četrtek: 14.00–18.00
Druga sobota v mesecu: 8.00–12.00

Kolektiv šole in vrtca

Upokojitev v šoli

To poletje se je v središki šoli upokojila Albina Govedič. Velik del svoje delovne dobe je delala v našem zavodu, večinoma kot kuharica.

Želimo ji, da bi našla čas za vse, kar jo veseli.

Albina Govedič – Biba

Zdenka B. Slavič, predsednica Društva upokojencev Središče ob Dravi

Samo zanimivost ali tudi ideja?

»Berite ljudi – sicer ste izgubljeni!«

Majhno avstrijsko mestce Radstadt na Salzburškem ... V Avstrijo hodiva leto-vat že od takrat, ko ni več Jugoslavije in tudi ni »našega« plavega dalmatinskega Jadrana. Sedaj naju spremljajo že tudi vnuki, ki se s starši naučijo najprej morja, z nama pa si zaželejo izletov po avstrijskih planinah, jezerih in drugih zanimivosti. V letošnjem avgustu smo rezervirali apartma v Radstadtu in se vsak dan po zajtrku podali na kakšen potep po okolici. Povečini na višino okrog 2000 metrov, kjer ni bilo čutiti takšne vročine, kot je bila na naših 725 metrih nadmorske višine. Proti večeru pa zopet domov, priprava večerje in potem sprehod na glavni mestni trg s čudovitimi cvetličnimi stebri iz raznobarnih surfinij.

Opisati pa mislim pravzaprav zanimivost, ki je doslej še nikjer nisem videla, me je pa močno prevzela in navdušila. Sredi trga je bil ogromen senčnik – dežnik, pod njim pa klavir z vabilom: »Komm, spiel auf mir«, torej »Pridi in zaigraj name.« Okoli so bili razpostavljeni plastični fotelji in zofa, na katerih so mimoidoči lahko posedali, poslušali bolj ali manj izkušenega pianis-

ta ali pa le – brali. Namreč, v tem sklopu je stala lepa rdeča nekdanja telefonska govorilnica, preurejena v knjižnico! Poličke, na njih pa najrazličnejše knjige z vloženim listkom (skrajšano): »Knjige potujejo – veselje do branja brez konca! Knjigo lahko vzamete kamorkoli s seboj: v planine, domov, na dopust ali pa jo berete tukaj na zofi.« In potem dalje, da knjigo vrni, ko jo prebereš, lahko pa dodaš še kakšno iz domače knjižnice. Zaupanje in ideja! Bila sem navdušena in željo z listka tudi upoštevala. Pregledala sem knjige – sami zanimivi naslovi. Ne kakšno tretjerazredno čtivo, ki ga nihče ne bi želel brati. »Sposodila« sem si knjigo, kar me zavezuje, da bom morala Radstadt obiskati še enkrat ali pa jo vrniti po pošti. Ne eno ne drugo ne bi bilo pretežko.

Takšne ideje me vedno navdajo z nadaljnjim razmišljanjem: Kako dobro idejo prenesti v svoje okolje. In že vidim rdečo govorilnico (prav gotovo bi se kakšna našla še kje na odpadu) na našem lepo urejenem trgu pred občinsko hišo. Imenovala bi jo »Zinka« ali »Tovarišica«, v spomin na našo pokojno »tovarišico«, profesorico Merkoci, ki je tako rada brala. To bi bil tudi

zanjo lep spomenik in zahvala za vse izobraževalno delo, ki ga je opravila za svoje učence ter središke in okoliške krajane. O tem, kdo bo bral, kaj bi se dogajalo s telefonsko govorilnico in knjigami v njej – ne, o tem pa nočem misliti. Ostati hočem le pri pozitivnem razmišljanju.

Telefonska govorilnica je lahko tudi ulična knjižnica.

VEČER PRLEŠKE KNJIGE IN VINA

Predstavitve knjige *Prleška duša*

Nastopajo: Helena Srnec, Marko Kočar, Tadej Vesenjak

17. oktober
20.00 h
TK HLEBEC,
KOG

Andreja Resman, predsednica Društva Sožitje in trenerka Vanje Zelenik

»Zlata« olimpijka Vanja Zelenik s Hajndla

Športnica Društva Sožitje, Vanja Zelenik, se je letos julija udeležila svetovnih iger Specialne olimpijade v Los Angelesu. Nastopila je v treh atletskih disciplinah, teku na 800 m, teku na 400 m in v štafeti 4 x 100 m. Po vseh treh nastopih je stala na zmagovalnih stopničkih. Na 800 m je osvojila zlato, na 400 m in v štafeti pa bron. S tem je preseгла naša pričakovanja in nanjo smo pri Društvu Sožitje zelo ponosni.

Vanja je športnica že od malih nog. Trenira in tekmuje predvsem v atletiki, je pa tudi dobra kolesarka in plavalka. Že več kot 15 let se udeležuje vseh regijskih in državnih tekmovanj Specialne olimpijade, na katerih dosega zelo dobre rezultate. In dobri rezultati na teh tekmovanjih so bili pogoj, da se je lahko prijavila na svetovne igre. Na razpis je bilo prijavljenih veliko športnikov, vendar je Vanja s svojimi rezultati bila izbrana v 24-člansko slovensko specialno olimpijsko reprezentanco.

Ko je Vanja izvedela, da je bila izbrana, je bila zelo vesela, ponosna in malce prestrašena. Nikoli se še ni peljala z letalom in tudi njena trenerka ni bila del ekipe za Los Angeles. Vsi smo jo spodbujali in bodrili in odločila se je, da bo šla. Priprave in treningi so postali bolj intenzivni. Tedensko je prihajala na atletski stadion v Ormož, kjer je skupaj z ostalimi športniki in pod vodstvom trenerke pridno trenirala. Aktivna je bila tudi v domačem kraju, kjer je tekla po Hajndlu in na stadionu pri Veliki Nedelji. Po vseh teh pripravah dobri rezultati niso mogli izostati.

Pred odhodom smo Vanji za popotnico pripravili prireditev »Srečno, Vanja«, na kateri so z njo tekli in jo opogumljali učenci OŠ Ormož, njeni prijatelji iz OŠ Stanka Vraza in Zavod za usposabljanje, delo in varstvo dr. Marijana Borštnarja Dornava. V novi opremi naše reprezentance je bila zelo lepa, celo malce zvezdniška. Vsi smo ji zaželeli srečno pot in dobre uvrstitve.

Med igrami smo bili vsi na trnih. Zaradi časovne razlike med ZDA in Slovenijo so bile vse tekme ponoči in komaj smo čakali na objavo rezultatov. Novice o Vanjinih uspehih in uspehih vseh slovenskih specialno olimpijskih športnikov so se širile po vseh mogočih kanalih in omrežjih. Ko je pritekla zlato, je navdušenje doseglo vrhunec in prijateljem so po obrazu polzele solze sreče. Ponosni smo bili na Vanjo, prvo športnico z ormoškega območja, ki se je v več kot 20-letni zgodovini specialno olimpijskega gibanja v Sloveniji udeležila svetovnih iger in osvojila kar 3 medalje, od teh eno zlato!

Doma smo komaj čakali, da se Vanja vrne. Domači in člani Društva Sožitje smo ji na njenem domu na Hajndlu pripravili veličasten sprejem. Po sprejemu celotne reprezentance v Ljubljani smo se odpeljali domov. Vanja je bila vesela ponovnega snidenja s starši in trenerko in vsi smo kar žareli od ponosa. Po poti ni bila preveč zgovorna, utrujenost od dolgega leta čez lužo se ji je poznala. Ob prihodu k Veliki Nedelji pa je oživela. Pred gasilskim domom jo je čakala kočija, s katero se je zmagovalka odpeljala domov. Tam so jo pričakali skoraj vsi Hajndlčani, sorodniki, veliko prijateljev in znancev. Bilo je veliko plakatov dobrodošlice in pohval. Mize so se šibile od dobrot, ki so jih pripravili sorodniki in sosede. Mama in ata sta se ponosna sukala med gosti in nista skrivala solz. Soseda je spekla

Vanja s svojo trenerko Andrejo Resman in prijateljicami

torto, ki jo je okrasila z znakom iger v Los Angelesu. Vanja ni mogla skriti ganjenosti in imela sem občutek, da se je komaj tedaj zavedela, kako pomembna je bila njena udeležba na svetovnih igrah specialne olimpijade.

Po vrnitvi je imela Vanja še veliko obveznosti. Skupaj s starši in trenerko se je udeležila sprejema pri predsedniku države Borutu Pahorju, bila je gostja oddaje na KTV Ormož Med nami povedano, sprejel nas je župan občine Ormož Alojz Sok. V Varstveno delovnem centru Ormož, ki ga Vanja obiskuje, so ji prijatelji pripravili topel sprejem. Sedaj jo čaka še nekaj obiskov različnih ustanov, kjer bo predstavila svojo udeležbo in uspehe na igrah. Na cesti, v trgovinah – kjerkoli sreča koga znanega, ji vsi čestitajo in jo sprašujejo, kako je bilo. Vanja skromno pove, da je bilo lepo. Uspeh je ni spremenil, ostaja nasmejana, prijazna, vesela Vanja. Takšna, kot jo imamo radi.

Življenje bo spet teklo po starem. V Društvu Sožitje bomo še naprej gojili specialno olimpijski duh. Zaprisega, ki jo športniki izrekajo ob otvoritvi iger, se glasi: »Pustite mi zmagati. Če pa ne morem zmagati, naj bom pogumen v svojem poskusu!« Vanji je uspelo. Bila je pogumna in zmagala je!

»Zlata« Vanja na sprejemu pri predsedniku Pahorju

Lea Rajh, Prostovoljno gasilsko društvo Središče ob Dravi

Ko bom velik, bom ... GASILEC!

Vedno znova opažam, da k bolj priljubljenim otroškim sanjam, še posebej k fantovskim, spada želja postati gasilec. Govorim o poklicnih gasilcih, ki jih otroci zasujejo z močnim občudovanjem in še večjo radovednostjo, čeprav zaradi tega ne smemo takoj odpisati prostovoljnih gasilcev, ki so v največji meri odgovorni za primarno vzgojo malih sanjačev in radovednežev. Zato smo se letošnje leto, še posebej poleti, člani PGD Središče ob Dravi trudili otrokom podariti nepozabne spomine na poletne dni, preživete v gasilskem domu – v družbi starejših gasilcev, predvsem pa smo se potrudili, da bi otroci občutili, kako pomemben del gasilske organizacije so.

Po napornem šolskem letu se je najprej prileglo malce zabave in sprostitve, zato se je zadnji vikend v juniju, natančneje 27. in 28. 6. 2015, kar 32 pionirjev in mladincev udeležilo tabora gasilske mladine, ki ga je že četrto leto zapored pripravilo naše društvo. Tabora so se letos prvič udeležili otroci iz društev izven naše gasilske zveze, in sicer iz PGD Ormož in PGD Sela. V samo dveh dneh se je zvrstilo veliko raznovrstnih delavnic, kar pa je otrokom zagotovo ostalo v spominu, je peka hrenovk na tabornem ognju, filmski večer in spust čez potok Trnavo. Za nekatere je bilo najbrž pravo doživetje tudi spanje v šotorih ali pa nočni pohod po Središču z lampijončki, ki so jih izdelali sami. Program je bil res razgiban in zanimiv, zato smo tudi starejši z budnim očesom spremljali vse aktivnosti, ki so nas pritegnile.

Vsekakor so nas navdušili operativci PGD Ormož, ki so nam prikazali posredovanje ob nesreči z nevarnimi snovmi, prav tako pa je izjemen vtis na nas naredil g. Stanko Jurkovič, uslužbenec slovenske vojske, ki nam je predstavil osnovne veščine preživetja v naravi. Otroci so bili tako navdušeni, da so na vso moč hoteli zanetiti ogenj na pustolovski način, kot ga vidimo v filmih, nato pa so na iznajdljiv in preprost način zamesili še kruh, ki smo ga na tabornem ognju tudi spekli. Domačim operativcem je poseben izziv, ki so ga tudi več kot uspešno opravili, predstavljala delavnica reševanja z višin, saj so z vravno tehniko ustvarili pravi tobogan preko potoka, da so se lahko vsi otroci večkrat zapeljali čez in nazaj. Bolj kot se je bližal konec tabora, bolj so

se utrjevale nove prijateljske vezi, ki jih bodo otroci poskušali čim dlje obdržati. V družbi staršev in vseh, ki so prispevali svoj delež k uspešnemu taboru, smo dvodnevno dogajanje zaključili ter se poslovili z obljubo, da se v naslednjem letu zberemo v še večjem številu.

Pustolovščin pa še ni bilo konec, saj so se počitnice šele začele. Nekoč se je mladina našega društva redno udeleževala letovanj preko Gasilske zveze Slovenije, zato smo se letos odločili, da obudimo to tradicijo in otrokom omogočimo štiri-

ridnevno bivanje na Rogli. Tako smo se tretji teden v juliju, in sicer od 20. do 23. 7. 2015, trije mentorji in 16 otrok namestili v Mladinskem domu Jelka ter pričeli razburljiv in pester teden. Program, ki smo si ga zastavili, ni bil preveč monoton, saj smo si načrtali, da delo združimo z obilo zabave. Izkoristili smo kar se da veliko možnosti za aktivno preživljanje prostega časa. Brez ovir smo uspešno premagali plezalno steno, se podali

Nadaljevanje na naslednji strani

Nadaljevanje s prejšnje strani

na pohod po Škratovi poti, se povzpeli na razgledni stolp, se pošteno načofotali v hotelskem bazenu, se sprostiti ob igrah z žogo v športni dvorani ter si pri ustvarjalnih delavnicah izdelali spominek za domov. Že ob prihodu v prekrasno naravo in idilo ter lepo urejen hotelski kompleks se je otrokom zasvetilo sankališče Zlodejevo. Adrenalin se je ob pogledu na progo začel izločati hitreje kot po navadi, zato nismo oklevali in se v dvojicah hitro podali na sani ter se brez zaviranja spustili v hitre ovinke. Od velikega navdušenja in še večje želje po adrenalinu smo se skozi hitre zavoje podali še trikrat. Da ne boste mislili, da smo ob vsej tej zabavi pozabili na gasilsko tematiko. V vodnem prostem času smo bili precej pridni, saj smo motali cevi, metali vrvico, vezali vozle, spajali cevi na trojak in se preizkusili v gasilsko-športnih igrah. Uspešen teden smo zaključili s celodnevним kopanjem v Termah Zreče in se nato utrujeni vrnili v prelepe prleške kraje. Otroci različnih generacij so se v teh dneh povezali bolj kot kdajkoli prej. Na precej drugačen način smo se učili veščin komuniciranja, medsebojnega poslušanja, spoštovanja, uboganja in izkazovanja pomoči drugim. Starejši

so se naučili skrbeti za mlajše, najmanjši pa so postali kanček samostojnejši. Vsi skupaj smo nabrali nove moči za preostanek tekmovalne sezone, mentorji pa smo otrokom dali nov zagon in motivacijo za doseg ciljev, ki smo si jih zadali.

Z gasilskim pozdravom: »Na pomoč!«

Peter Kirič, Zavod za informiranje Ormož

„Ormož poje in pleše“

Na prireditvi „Ormož poje in pleše“, ki je bila po več kot 30-ih letih ponovno izvedena na ormoškem bazenu, so se predstavile tudi kandidatke za Miss Ormoža 2015. V treh izhodih (v oblačilih za prosti čas, kopalkah in nazadnje še v večerni obleki) je komisijo najbolj prepričala 22-letna študentka visoke zdravstvene šole Manuela Rotar iz Obreža. Drugo mesto je osvojila 19-letna Ormožanka Marinela Modrinjak, tretje mesto pa Ptujčanka Sara Janžekovič Toplak. Tekmovanja za Miss Ormoža sta se udeležili tudi 21-letna Maja Kosi s Hujbarja, ki je bila četrta, in 17-letna Ema Ivnik s Ptuja. Zmagovalka je prejela glavno nagrado v vrednosti 500 evrov, vse kandidatke pa so bile deležne lepih nagrad organizatorjev in sponzorjev. V glasbenem programu so nastopili ansambel Igor in zlati zvoki, Fantje s Praprotna in rock skupina Drugo dugme, Ormož pa je bil spet obljuden kot v starih, dobrih časih. Prireditev „Ormož poje in pleše“ je bila tudi po obisku najbolj obiskana prireditve v okviru festivala Ormoško poletje 2015.

Kandidatke za Miss Ormoža

Manuela Rotar, zmagovalka izbora za Miss Ormoža

Jana Čavničar

Zgodba z naslovnice: Ansambel Žargon to poletje osvojil dva največja in najodmevnejša slovenska festivala narodnozabavne glasbe

Ansambel Žargon je mlad ansambel, ki je v svojem petletnem delovanju požel precejšnje uspehe na slovenski glasbeni sceni, letos pa še prav posebej pustil pečat v narodni glasbi. Člani ansambla imajo v glavnem zelo pestro in dinamično življenje, saj sami prihajajo iz različnih krajev Slovenije, se ukvarjajo s popolnoma različnimi poklici, vse vikende pa so praktično zasedeni z nastopi na porokah in raznih prireditvah. Njihova glasbena pot se je razvijala hitro in je čedalje uspešnejša, saj so letos prvič prebili led z nastopoma na velikih festivalih in na obeh pobrali največ glasov občinstva, za najboljše pa jih je razglasila tudi strokovna žirija.

Od prvih nastopov do dveh zaporednih festivalskih zmag

Pisalo se je leto 2010, ko je bil v Godenincih na pobudo takrat 18-letnega Mitja Bogdana, ustanovljen ansambel Žargon, takrat sicer še z drugačnim imenom. Prvotna zasedba Žargonovcev je kmalu pričela nastopati po prireditvah v domačem kraju in okolici, pogumno pa so se udeležili že kar nekaj lokalnih festivalov. Že na svojem prvem festivalu Pesem o vinu v Ormožu leta 2010 so prejeli 1. nagrado občinstva, od takrat pa redno pobirajo razne nagrade. V letu 2012 so izdali svoj prvi večji glasbeni projekt, zgoščenko »Naša pravljica«, ki so jo več kot uspešno predstavili na svojem domačem koncertu v Središču ob Dravi, ko je nabito poln šotor kar pokal po šivih. Predstavitve projekta je bila tako odlično obiskana, da so koncert ponovili tudi naslednje leto. Sledila so še tri leta kaljenja po festivalskih odrih ter razni »špili« po vsej Sloveniji, pa tudi tujini.

Sedanji člani ansambla – Andrej Gabrovec, Matevž Sodič, Maja Čuček ter naša občana Dario Šnajder in vodja ansambla Mitja Bogdan pa so v letu 2015 zabeležili prelomnico svojega delovanja z vrhunskim uspehom, saj so v le eni festivalni sezoni osvojili dva največja in najuglednejša slovenska festivala narodnozabavne glasbe, Vurberk in Ptuj. Njihova pravljica pa je tako letos dobila novo poglavje ...

Zmagovalna festivala v Vurberku in na Ptuj

Letošnjega tradicionalnega vurberškega festivala, ki se je odvil 20. junija, se je skupno udeležilo 14 ansamblov, ki so se na festivalu prebili s predizbora v Podnanosu. Ansambel Žargon se je na festivalu predstavil z dvema skladbama, s polko »Takrat si zaplesala« in valčkom »Le veter ve za tvoje sanje«. Po vrhunskem nastopu je bilo v dvorani jasno, da Žargon ne bo odšel domov brez nagrade. Za svoj nastop so prejeli nazadnje kar štiri nagrade, in sicer nagrado strokovne komisije za izvedbo in plaketo Lojzeta Slaka, nagrado občinstva ter 2. nagrado za besedilo valčka »Le veter ve za tvoje sanje« in tako skupno osvojili najvišjo nagrado festivala – zlatega zmaja.

V avgustu so se Žargonovci pričeli intenzivno pripravljati na ptujski festival, ki je potekal 28. avgusta, v zapolnjenem ambientu Minoritskega samostana. Na festivalu se je predstavilo 14 ansamblov, ki jih je na predizboru maja v Trziču izbrala strokov-

Po zmagovalnem nastopu na ptujskem festivalu 2015

na komisija. Vsi ansambli so se predstavili s polko in z valčkom. Ansambel Žargon je tekmoval s skladbama »Imela je upanje« in »Kdor jo rad ima«. Kljub težki konkurenci je Žargonovcem uspelo ponoviti uspeh. Kot najboljše jih je izbralo občinstvo na prireditvi, osvojili pa so tudi stroko, ki jim je namenila zmago kot najboljšemu ansamblu med nekintetovskimi zasedbami. Za pesmi »Le veter ve za tvoje sanje« ter »Kdor jo rad ima« sta nastala tudi že videospota. V zelo zabavnem videospotu za pesem »Kdor jo rad ima« so se članom ansambla pridružile tudi njihove boljše polovice, ki so se odlično znašle v svojih vlogah.

Gostje Slovenskega pozdrava z Modrijanom Blažem

Po dveh zaporednih zmagah so bili Žargonovci gostje cele vrste radijskih postaj po Sloveniji, oba festivala pa sta bila tudi predvajana v septembru na nacionalni televiziji. V petek, 25. septembra, so bili tudi gostje oddaje Slovenski pozdrav, ki ga vodita Blaž Švab, pevec Modrijanov, ter Darja Gajšek iz ansambla Štrajk. Iskrene čestitke ansamblu Žargon za glasbene dosežke, za katere verjamemo, da jih prihaja še veliko tudi v prihodnje! Še naprej jim želimo veliko elana in navdiha. Kaj kmalu pa jih bomo lahko slišali tudi v Središču ob Dravi ...

Ob premieri videospota »Kdor jo rad ima«

Štefan Modrinjak

Popevka pri vinskij bratvi

Naj cvete slovenski orsag,
gde vino nam rodi;
v njem zemlja, sonce, rosa, zrak
terstji dobro godi.

Tak slatko vino kakti med,
v goricah se zori,
kero Slovencom ide v tek
serčno žalost mori.

En ograd lep kak paradiž
je vu Slovenskom kraji.
Tu pije vino vsaka miš
je vsaki v dobroj raji.
Ja sem tak vesel kakti vtič,
ki mlade sve spelava.
Pri punoj ročki mene nič
ne boli vamp nit glava.

Kaj mi je skrb za celi svet
za moje teže trude.
Dog imam vina puno klet,
mi zloga nič ne bude.
Gda žena z menom krega se,
se serdit grem pod pipo,
tam točim v grlo vinčece,
dog zabim njeno hrupo.

Stanka Horvat, DTV Partizan Središče ob Dravi

DTV Partizan na športnih igrah v okviru občinskega praznika občine Mislinja

Na povabilo prijateljev iz pobratene občine Mislinja smo se člani Društvo za telesno vzgojo Partizan 25. 6. 2015 udeležili vaških iger, ki so potekale v športnem parku Straže. Igre so bile zelo zanimive ter smešne, vendar nam prišlekem novincem niso najbolj šle. Kljub vsemu je bilo druženje z ostalimi ekipami iz njihovih okoliških krajev lepo in zabavno. Zvečer smo se veseli vračali domov in si rekli: »Važno je sodelovati, ne pa zmagati!«

Na športnih igrah pri Mislinji

»Selfi« ekipe

Samo Žerjav

Predlog za jesenski potep – najvišji vrh Haloz

Najlepše jesensko opravilo v naših krajih, trgatev, se je zaradi segrevanja ozračja premaknila na začetek septembra, zato je oktober, najlepše obarvan mesec v letu, idealen čas, da jo ob manj zasedenih koncih tedna mahujemo nekam v hribe. Septembrsko kondicijo, ki si jo naberemo na kogovskih, zavsavskih in humskih strminah, lahko s pridom uporabimo pri vzponu na »Štajerski Triglav«. Ja, če ste do sedaj mislili, da se pod tem imenom skriva Boč, ste bili v zmoti. Donačka gora, redkeje imenovana tudi Rogaška gora, si ta častitljivi naziv zasluži prej, kajti napad na vrh po njenih južnih pobočjih je vsekakor vse prej kot položen. A naj vas pomirim – Donačka je visoka slabih 900 m, tako da ga ni rekreativca, ki je ne bi bil sposoben osvojiti. Je pa res, da s svojim vulkanskim izgledom (čeprav to nikoli ni bila) vzbuja strahospoštovanje.

Dnevi so čedalje krajši, zato je najbolje, da svoje jeklene konjičke proti Halozam poženete že v jutranjih ali pa vsaj dopoldanskih urah. Možnih poti do skrajno jugozahodnega dela Haloz je več: najbližje je, če v Borovcih zavijete levo za Markovce, potem se ob spodnjem robu Ptujskega jezera preko jeza prebijete na drugo stran Drave in že ste v Vidmu, kjer kmalu zagledate smerokaz za Podlehnik. Tam je treba za starim motelom, ki je že videl boljše čase, zaviti desno za Žetale. Pogled levo in desno po razmetanih strmih gričih nepravilnih oblik razkriva, kako težko je bilo oz. še vedno je (kmečko) življenje v Halozah. Pokrajina je vinorodna, vendar se precej razlikuje od naših Ormoško-Ljutomerskih goric. Tisti, ki ste že kdaj grizli kolena na tipični haloški trgatvi, veste, o čem govorim. Vrnimo se na našo pot – Žetale so manjše občinsko središče, kjer imamo zadnjo možnost pred začetkom našega vzpona, da se okrepčamo še s kakšnim sendvičem ali spijemo kavo.

Sv. Jurij, prvi večji kraj, odkar kmalu za Žetalami prestopimo iz Podravja v Posotelje, bo naše izhodišče. Večina izletnikov se resda odpelje vse do Rudijevega doma, od koder je le slabo uro do vrha, ampak mi bomo ta oktober vendarle planinci, zato si bomo zadali nekoliko večji izziv: pred nami so namreč kakšne 3 ure in pol hoje. Torej, parkiramo pod cerkvijo na urejenem parkirišču, nato pa, sledeč markacijam, mimo pokopališča kar

Krožna pot čez Donačko, po vzhodni gor, po zahodni nazaj na izhodišče.

strmo navzgor. Sprva hodimo po lokalni cesti, a hitro, že po kakšnih petih minutah, pred kmečkim skednjem, sledeč markacijam, zavijemo desno. Če boste imeli srečo, vas bo lastnik kmetije kar v kleni haloščini usmeril na pravo pot. Sledi del poti, ki vodi po pašnikih – res je, da nas večina več nima opravka s kravami, a bojazen je odveč, so kar prijazne. Vzpenjamo se po tako imenovani vzhodni poti na vrh. Bukov gozd je dober znak – vzpenjamo se počasi, ampak zanesljivo. Po kakšni uri od parkirišča pridemo do vzhodnega vznožja Donačke gore. Sledi

najbolj strm del vzpona, kjer nas tik pod vrhom čaka še pomoč v obliki jeklenice. Slabih 900 m visok greben nam ponuja lepe poglede v vse smeri. Vzhodni vrh nad jeklenicami je najbolj izrazit, zato kar s fotoaparati in mobiteli na plan, a previdno, zgoraj na skali je prostora bolj malo, padec pa tudi ne bi bil najbolj prijazen. Do zahodnega vrha, ki je meter višji (884 m), je še 20 min, kjer na vas čaka tudi vpisna knjiga. Če se boste na vrhu zmagoslavno (pre)najedli, bi bila vsekakor škoda, kajti spodaj, kakšne tričetrt ure hoje skozi zaščiteno pragozd navzdol, stoji Rudijev dom. Priporočam gobovo juho in/ali joto, odprto pa imajo vsak dan, razen ob ponedeljkih. Našo krožno pot nadaljujemo po asfaltirani cesti, kjer jo po kakšnem kilometru vrežemo levo (markacijo na skednju je nemogoče zgrešiti). Do parkirišča je le še kakšne dobre pol ure hoje, vmes nas na poti preseneti še lepa cerkev, posvečena sv. Donatu, nekoliko nižje pa tudi lepa, na moderen način obnovljena haloška domačija. Ko zagledate krave, spodaj pod njimi pa pokopališče s cerkvijo, se naučite še zadnjih pogledov proti zahajajočemu soncu (če boste imeli dober »timing«, seveda) na desni ali pa proti hribovju Macelj na levi, čemur sledi še zadnjih 20 min napenjanja zaviralnih mišic na nogah in že ste na izhodišču. Možna je tudi vrnitev skozi Stoperce in Majšperk, še posebno za tiste, ki ste ljubitelji rib iz Doline Winettu.

Namig: V kraju Čermožiče pri Žetalah stoji ob cesti vzorno obnovljena Vukova domačija, ki si jo je moč ogledati po predhodnem naročilu – česar pa za branje kostanjev in jurčkov ne rabite. Veliko sonca in malo žuljev na poti!

DTV Partizan Središče ob Dravi

Že tretje kolesarjenje DTV Partizan na Špencirfest v Varaždinu

Skoraj 30 udeležencev se je zbralo na letošnjem kolesarjenju proti slabih 18 km oddaljenemu Varaždinu.

Na nedeljskem »špenciru« po Varaždinu

Fotografije s kolesarjenja je posnel Damjan Kuharič.

Učenci OŠ Stanka Vraza z učiteljicama Miro in Andrejo Šolski dan pri Dravi

V začetku septembra smo učenci OŠ Stanka Vraza Ormož preživeli dopoldan pri Dravi v Središču, pravzaprav na Grabah, kot smo pozneje izvedeli.

Učiteljica Mira se je ob načrtovanju naravoslovnega dneva pri Dravi obrnila za pomoč k učiteljici Andreji, ki velikokrat pripoveduje, da hodi s svojo psičko Mišo k Dravi in da je tam lepo. Hitro sta se dogovorili in naredili načrt. Da bi bilo vse kot mora in da bi mi izvedeli in doživeli čim več, sta za pomoč prosili Sama Žerjava, ki pozna Dravo kot svoj žep.

V navodilih za naravoslovni dan je bilo zapisano, da naj bomo v kratkih hlačah in primerno obuti, ker bomo gazili po vodi. Tega si ravno nismo znali predstavljati, prepričani smo bili, da se učiteljica šali. Ko smo prispeli do Drave in se je Samo začel sezuvati, učiteljici pa vihati hlače, smo ugotovili, da bomo res gazili po vodi. Drava na tem mestu ni bila previsoka in z veseljem smo jo prečkali. Tudi mrzla še ni bila, na misel nam je celo prišlo, da bi se lahko okopali, a učiteljici nista bili navdušeni nad to idejo. Na otočku, na katerem smo se najprej ustavili, je Samo povedal veliko zanimivosti o reki, živalih, rastlinah in raznih dogodivščinah. Potem nas je presenetil s predlogom, da bomo zakurili ogenj. Prepričani, da to ne bo težko, smo nabrali nekaj drv in prižgali trstičevje. Pa ni šlo tako zlahka. Trava ni hotela goreti, šibje tudi ne, zato je Samo iz nahrbtnika privlekel časopisni papir. Po dolgem pihanju in mahanju z vsem mogočim, nam je končno uspelo zakuriti. Lahko bi si spekli krompir ali pa kaj drugega, smo predlagali. Ker ničesar nismo imeli s seboj, nas je Samo zaposlil z metanjem žabic, to je kamenja v vodo tako, da čim večkrat kamen zdrsi oz. se odbije na vodni gladini. Ni bilo lahko, že kamenja nismo znali izbrati. Le Srečko, ki je že enkrat bil pri Dravi, je metal zelo dobro. Nato je učiteljica Andreja predlagala, da bi šli še do lagune, kjer je Drava zeleno modra. Spet smo se podali po vodi, tokrat je bila nižja, vendar bolj deroča, zato smo kričali od navdušenja in se delali, da komaj lovimo ravnotežje. Hitro smo bili na drugi strani, kjer je bilo malo globlje. Učiteljici sta pomagali ostalim učencem, mi prvi pa smo hitro izkoristili čas in se malce namočili. Družbo nam je delal Samov pes As, ki uživa v vodi. Seveda je bilo ob prihodu učiteljic kopanja takoj konec. Pa tako smo uživali! Laguna, ki smo jo prišli gledat, je bila res lepa. Globoka kakšna 2 metra, voda v njej pa tako čista, da se je videlo dno. Tudi veliko rib je plavalo v njej. Samo je pripovedoval o srečanjih s kačami, ki živijo pri Dravi ter o vidrah in bobrih, ki so se naselili tu. Na žalost ni še nobenega videl, je pa našel že več objedenih dreves, kar dokazuje, da res živijo tu. Učiteljica Andreja pa je do-

Nadaljevanje na naslednji strani

Nadaljevanje s prejšnje strani

dala, da letos pri Dravi živi labodja družina: mama, ata in 6 mladičev. Zadnjič jih je uspela fotografirati.

Čas pri Dravi je hitro minil. Vrniti smo se morali v šolo. V treh urah pri Dravi smo doživeli veliko lepega, slišali zanimivosti, ki si jih bomo zagotovo zapomnili. Drava nas je navdušila in Sama smo prosili, če lahko pridemo še kdaj. Reko bi radi obiskali v vseh letnih časih. Danes smo spoznali, da smo veliko zamudili, ker še nikoli nismo bili pri njej. Škoda je, da tako bogastvo kar teče mimo, ne da bi ga pogosteje obiskali. Samu smo se zahvalili in obljubili, da pridemo spet spomladi. Takrat pripeljemo še ostale učence in učiteljice. Naj tudi oni doživijo našo reko!

Labodja družina

Avtor fotografije: Andreja Resman

Katarina Vaupotič, udeleženka raziskovalnega tabora

Higiena skozi čas

Tudi letos se je v prostorih Rdečega križa Ormož v organizaciji LAS UE Ormož, Središče ob Dravi in Sveti Tomaž ter RKS OZ Ormož odvijal raziskovalni tabor, že kar 13. po vrsti. In čeprav trinajstica velja za nesrečno število, ji našega tedna ni uspelo pokvariti, saj smo se imeli odlično. Rdeča nit celotnega tedna je bila Higiena skozi čas. Prijavilo se je sedem deklet in pod mentorstvom Maje Botolin Vaupotič smo v celem tednu spoznale mnogo novih stvari o prvem spodnjem perilu ter higieni nasploh. V ponedeljek nas je obiskala Urška Maučič in nam s kratko predstavitvijo približala doma narejene izdelke, kot so milo, kreme za telo, detergenti in mnoge druge uporabne stvari. Z izdelavo svojega ognjičevega mila smo tudi same videle, da se da na enostaven način izdelati stvari, ki bodo za nas bolj koristne in nam bodo dale večje zadovoljstvo kot tiste, kupljene v trgovini. V torek smo se odpravili v Veliko Nedeljo, v frizerski studio Zvezdica, kjer sta nas pričakali frizerka Zvezdana Raušl in kozmetičarka Maja Kampl. Opisali sta nam vsaka svoj poklic in povedali, kaj je potrebno za opravljanje tega poklica. Izvedeli smo, katere napake delamo pri negi las in kože in kako jih odpraviti, ter kako so za svojo kožo in lase oziroma lasulje skrbeli včasih, pa tudi kakšne pripomočke so uporabljali za kodranje las. Po ogledu prostora za masaže smo se odpravili še na velikonedeljski grad, kjer nas je pričakala Manica Hartman in nas popeljala skozi etnološko zbirko, v kateri smo lahko našli stara oblačila in prve primerke spodnjega perila. Ravno spodnje perilo pa je bila tema naslednjega dne. V sredo nas je Franček Gašparič s kombijem odpeljal v Mursko Soboto, kjer nas je v Pokrajinskem muzeju Murska Sobota sprejela Mateja Huber. Pripravila nam je predstavitev o spodnjem perilu v starih časih. Izvedeli smo, da so prvo spodnje perilo bila spodnja krila. Umivali se niso vsak dan, zato so tudi pogosteje zbolevali. Pokazala nam je tudi primerke prvega spodnjega perila, nato

pa smo si ogledali še razstavo o zgodovini Pomurja in razstavo del karikaturista Ladislava Kondorja. V četrtek je delavnico polstenja mila vodila Maja Botolin Vaupotič. Najprej smo si izdelali lesene podstavke za milo, nato pa ga oblekli v mikanko in ga spolstili. Ko smo končali s polstenjem se je mikanka zaradi mila in vroče vode sprijela skupaj in obdala milo. Nato smo si lahko izbrale že narejen izdelek iz volne in ga s tehniko filcanja tudi po svoje okrasile. V petek smo se odpravili na Ljudsko univerzo Ormož, kjer smo dopoldne preživeli z Nušo Lorenčič. Pokazala nam je zanimiv način prepletanja vrvic, s katerim smo si izdelale eno ali več zapestnic. Lahko smo jih okrasile z lesenimi perlami ali pa jih pustile naravne. Teden smo zaključile poučene o higieni in okrašene z nakitom, ki smo ga izdelale same. Imele smo se zelo lepo in se spet naučile nekaj novega in koristnega.

Še posnetek za spomin (arhiv RKS OZ Ormož)

Anita Bolčevič, Komunalno podjetje Ormož d.o.o.

Generacija uvožene trgovine

Vsak dan nas je več tistih, ki se zavedamo, da mrzlično nakupovanje v trgovinah s tujimi izdelki in pridelki ni tisto, kar si pravzaprav želimo. Z vsakim nakupom tujega izdelka in pridelka smo en korak v stran od lokalne samooskrbe in v stran od naših delovnih mest, ki so unikatna in jih ni nikjer drugje v svetu. Prišel je čas, ko smo se začeli zavedati, da nam primanjkujejo poklicna in tehnična znanja, da je pomemben prenos znanja med generacijami in na koncu koncev, da je za naše zdravje in zdravje naše družine pomembna prehrana, kozmetika, tekstil in vse, kar je v stiku z nami samimi.

Zelo pomembno je zavedanje, da so se povečale številne bolezni in alergije pri ljudeh in živalih in tako se vedno bolj

Udeleženke so se učile izdelovati domačo kozmetiko in druge koristne vsakdanje izdelke

Kozmetične delavnice v Ormožu s Tino Ternjak (druga z desne) in Metko Ternjak Gomboc (zadnja z leve), voditeljicama oddaje Vrčičkanje.

vračamo k naravnim izdelkom in recepturam naših babic. Kupljeni izdelki nas s svojim vonjem, barvo in embalažo vabijo, vendar le redko se zavedamo, da so zdravju škodljive. Tako smo v Ormožu pričeli s kozmetičnimi delavnicami. V letošnjem letu smo imeli tri delavnice – junija, julija in septembra. Naučili smo se izdelati izdelke, ki jih uporabljamo v vsakdanjem življenju: mehčalec, kopalno sol, masažno olje, dišalo za prostor, izdelke za nego obraza, mazilo za roke in sončenje – faktor 10, zobno pasto s kurkumo in stevio, tekoči in trdi pralni prah, odstranjevalec pesticidov, deodorant, penečo kopalno kroglo in čokoladni „labelo“. Izdelke, ki smo jih naredili pod vodstvom ge. Metke Ternjak Gomboc in ge. Tine Ternjak iz oddaje Vrčičkanje na POP TV, smo si odnesli domov.

Vse informacije in prijave glede kozmetičnih delavnic sprejemamo na elektronskem naslovu prleski.vrt@gmail.com ali telefonski številki 041 220 024 (po 15. uri).

Natalija Bezjak, dipl. inženirka agronomije

Vrčičkanje in še kaj

Ker rada pišem in vrtnarim, sem nasvete v sliki in besedi zbrala na svoji spletni strani z naslovom <http://www.natalija-bezjak.blogspot.com>, kjer pišem predvsem o vrčičkanju, najde pa se še marsikaj zanimivega, npr. o kuhanju, vlaganju, o živalih ... Blog je namenjen vsem – starim in mladim, ki imajo doma postavljen vsaj kakšen lonček in iz njega raste rastlina.

Predstavim se lahko kot zagovornica lokalne in ekološko pridelane hrane ter zdravega načina življenja. Življenje je le eno, zato ga zaužijmo s polno žlico.

Se beremo!

Tina Zdravec, živalovarstveni krožek na OŠ Ormož

Učilnica sodobne šole je lahko tudi na prostem

Zdi se, da bi morala današnja šola svoje poslanstvo – vzgajati in izobraževati – poudarjeno poglobljati predvsem v smeri vzgoje, saj je izobraževanje pridobilo popolnoma drugačno vlogo, kot jo je imelo nekoč, ko je bil učitelj s svojo avtoriteto še glavni vir znanja za učence se nadebudneže. Danes je klena avtoriteta že prava redkost, saj se mora učitelj zahtevnim uporabnikom prilagajati v smislu vsevednega usmerjevalca in predvsem vzgojitelja, ki lahko svoje poslanstvo uspešno opravlja le s podporo tudi vedno bolj zahtevnih staršev.

Veliko priložnost, da si učitelj, ki želi ob okornem in pogosto zastarelo zasnovanem učnem načrtu ponudi učencem kaj več, »da duška«, vidim v izbirnih vsebinah, ki jih šola ponudi učencem. Ker sem prepričana, da strpne in sočutne posameznike

od 4. do 9. razreda. Neverjeten odziv prijavljenih sem najprej pripisovala začetni navdušenosti in novosti, ki je učence premamila že z naslovom, toda za mano je uspešno zaključeno že drugo šolsko leto, v katerem se je h krožku prijavilo kar 88 otrok. Sploh učenci druge triade so pokazali izjemno navdušenost in srčno angažiranost za spoznavanje vsebin s področja živalovarstva, predvsem pa tudi aktivnega sodelovanja pri reševanju problematike zavrženih, mučenih, zapostavljenih živali. To, kar prepričuje teorija, se je dejansko pokazalo – otroci so sočutni do vseh bitij, so odkriti, topli, nežni, pripravljeni pomagati, od nas odraslih pa je seveda odvisno, ali to spodbujamo ali pa v kali zatremo. Zaradi velikega števila navdušenih otrok je bilo krožek nekoliko težje strpati v urnik šole, zato smo se znašli

je povabilo k sodelovanju na dveh dobrodelnih prireditvah v domačem kraju, decembra pa smo skupaj z njimi izvedli tudi dobrodelno stojnico za živali pred ormoškimi Sparom. V jesenskih počitnicah smo se povezali z Vrtcem Ormož in v čudovitem sodelovalnem učenju so naši učenci predstavljali svoje hišne ljubljence mlajšim vrstnikom iz vrtca. Prikaz šolanja psa in predstavitev pasme aljaški malamut je prijazno izvedla ormoška kinologinja Petra Pleh.

Vsebin je nešteto, prav toliko pa tudi zanimivih načinov, kako jih približati mladim, da bodo razvili pozitiven odnos do žive narave in postali čuteči poznavalci potreb tistih, ki ne znajo govoriti.

Rada bi se še posebej zahvalila čudovitemu Društvu za zaščito živali Pomurja s čudovitimi prostovoljci, saj so nam neizmerno obogatili krožek, nam prostovoljno ponudili predavanja za učence in ga prišli že trikrat izvajati, vsakič podarili goro osvečevalnega gradiva, šoli podarili tudi 2 ptičji krmilnici in nam ves čas nudili izjemno moralno podporo. Gre za društvo z veliko vizijo, to pa je vključiti živalovarstvene vsebine v šole. Oni so ves čas verjeli v delo krožka in si še naprej prizadevajo čim več šol tako ali drugače povezati s temi vsebinami. Skupaj verjamemo, da šola prihodnosti mora vključevati tudi vzgojne vsebine, kot so tovrstni krožki, saj spodbujajo mladino v empatijo do vsega, s čimer delimo ta dragoceni planet, nenazadnje pa je to tudi krasna vzgoja za strpnost do sočloveka, saj pomagati živalim pomeni tudi biti z roko v roki s sočlovekom.

Konec šolskega leta smo, zahvaljujoč sponzorskim sredstvom CARRERE OPTYL PROIZVODNJA OČAL, D.O.O. ORMOŽ, že lani vse krožkarje odpeljali na ekskurzijo v mariborsko zavetišče za živali, letos pa smo s sponzorskimi sredstvi omenjenega podjetja omo-

Učenci OŠ Ormož so bili navdušeni nad prikazom gimnastike na konju – voltžiranja v KK Zaton.
Foto: T. Zdravec

vzgajamo že v rosnih otroških letih, si močno želim tovrstne vzgojne vsebine vnesti v šole in tudi vrtce, toda učni načrt je pri tem precej omejen. Sama sem tako predlani na OŠ Ormož ob podpori ravnateljice Majde Podplatnik Kurpes uvedla živalovarstveni krožek in ga v šolskem letu 2013/2014 ponudila učencem

tako, da smo izvajali številne delavnice in srečanja tudi med počitnicami in ob sobotah. Naše delo so oplemenitili prostovoljci in številna društva. Ljubljanski Ambasadorji nasmeha so nam že tretjič prikazali, kako zdravilna je naveza človek-žival (tokrat z delavnico bralnih uric s psom), ormoško društvo za zaščito živali PAW nas

Nadaljevanje na naslednji strani

Nadaljevanje s prejšnje strani

gočili prevoz 80 otrok na ekskurzijo v prekmurski Konjeniški klub ZATON v Petanjcih. Spoznali smo gimnastiko na konju, s katero Katja Števanec in Boris Mikolič v slovenskem konjeniškem prostoru orjeta ledino. Delata z nadebudnimi predšolskimi in osnovnošolskimi otroki, ki si voltižiranja, kot se športna panoga sicer imenuje, zelo želijo. S Katjo in Borisom ter s članico DZŽ Pomurja Ano Žnidarič smo ugotavljali, da imamo veliko skupnega – zavedamo se, da na mladih svet stoji in da bi narava s svojo floro in favno morala biti osnovna učilnica naših zamcev. Le tako nas za usodo našega planeta ne bi bilo treba skrbeti.

Članica DZŽ Pomurja Ana Žnidarič učencem predava v naravi.

Foto: T. Zadavec

Tina Zadavec, mentorica raziskovalne naloge učenk OŠ Ormož

»Za vedno si odgovoren za to, kar si udomačil«

Reševanje problematike zavrženih živali je zadnje čase področje, ki ga ljudje jemljejo vedno bolj resno, zagotovo tudi po zaslugi številnih aktivnih posameznikov in društev za zaščito živali, ki vztrajno opozarjajo, da je človek za vselej odgovoren za vse živali, ki jih je udomačil in ki si skupaj z nami delijo ta svet. Pomemben prispevek pri reševanju problematike zavrženih živali pa imajo tudi mladi, ki so upanje za lepšo prihodnost. Tako sta na Ormoškem v letošnjem letu pustili pomembno sled osnovnošolki Klara Branda in Ana Zemljič, učenki Osnovne šole Ormož, ki sta pod mentorstvom učiteljic Metke Lešničar in Tine Zadavec naredili raziskovalno nalogo z naslovom »Za vselej si odgovoren za to, kar si udomačil«, v kateri sta raziskovali problematiko zavrženih mačk na širšem področju Občine Ormož. Njun prispevek nosi še posebej žlahten pridih, saj sta v okviru raziskovalnega dela pomagali rešiti lokacijo večje mačje kolonije, ki se je razmnožila na Humu, nenazadnje pa si z nalogo prislužili tudi srebrno priznanje na državnem srečanju raziskovalnih nalog.

Dekleti poudarjata, da srž problema zapuščenih mačk sega tja, kjer se prične in konča odgovornost lastnikov domačih mačk. Le-ti bi morali za svojo žival odgovorno poskrbeti. Odgovorno lastništvo pa je nekaj več kot živali ponuditi le hrano. Predvsem je lastnik živali zakonsko odgovoren, da prepreči nekontrolirano razmnoževanje svojih živali.

Mačke se namreč hitro razmnožujejo in če upoštevamo zgolj to dejstvo, pridemo do vrtoglave številke, ki ponazarja, kako se število prostoživečih mačk nevarno veča. Na spletni strani Veterinarske uprave Slovenije lahko zasledimo osupljivo dejstvo, da bi ena nesterilizirana mačka v najboljšem prime-

ru na svoj 6. rojstni dan lahko vsega skupaj imela že 20.000 potomcev.

Ker se pobijanje nezaželenih mladičev po 4. členu Zakona o zaščiti živali šteje kot mučenje živali, je edina sprejemljiva rešitev zmanjševanja populacije nezaželenih mačjih mladičev ta, da lastniki svoje mačke, predvsem tiste, ki živijo na prostem ali imajo možnost izstopa na prosto, sterilizirajo in kastrirajo.

V svoji raziskovalni nalogi sta Ana in Klara proučili stanje zavrženih oz. prostoživečih mačk na področju Občine Ormož. Raziskali sta, kakšna je stopnja odgovornosti lastnikov mačk v omenjeni občini – predvsem, kolikšen delež lastnikov ima svoje mačke sterilizirane in kastrirane, s tem namreč posredno prispevajo k preprečevanju večanja števila brezdomnih mačk, ki se v večjem številu lahko začnejo združevati v kolonije. Te predstavljajo večplasten problem za okolico. Pri raziskovanju sta poleg študija strokovne literature opravili tudi terensko opazovanje (hvala veterinarju Samu Rajšpu z Veterinarske ambulante Ormož, ki jima je omogočil prisostvovanje pri posegu sterilizacije mačke), intervju z županom Občine Ormož Alojzom Sokom ter s predstavniki Društva za zaščito živali sveta PAW, nenazadnje pa sta izvedli anketo med 108 naključno izbranimi lastniki mačk na Ormoškem.

Z anketnim vprašalnikom sta želeli ugotoviti, kakšna je stopnja odgovornosti pri lastnikih mačk iz ormoške občine, saj so jima s strani društva PAW pridobljeni podatki pokazali, da je na področju Občine Ormož opaženih vsaj 333 prostoživečih, nikogaršnjih mačk. Prav lastniki mačk lahko s svojim neodgovornim lastništvom vplivajo na porast števila prostoživečih mačk.

Nadaljevanje na naslednji strani

Nadaljevanje s prejšnje strani

V anketi sta med drugim ugotovili, da kar 95 % lastnikov svojim mačkam vsaj delno omogoča prosto gibanje in da kar 60 % teh prostogibajočih se lastniških mačk ni steriliziranih oz. kastriranih, to pa pomeni, da je tudi nadzor nad njihovo reprodukcijo nemogoč. V začetku naloge sta si zastavili hipotezo, ki je predvidevala, da večina lastnikov svojih mačk nima S/K, kar je rezultat ankete tudi potrdil – 57 % vprašanih je priznalo, da njihove mačke niso sterilizirane oz. kastrirane. Rezultati so sicer pokazali, da 93 % ljudi meni, da pozna pojma sterilizacija in kastracija, vseeno pa odgovori na odprto vprašanje, kaj to je, pričajo, da ljudje natančne razlage teh pojmov ne poznajo. Čeprav sta na začetku raziskovanja predvidevali, da je največji vzrok za to, da ljudje ne dajo svojih mačk sterilizirati oz. kastrirati, po mnenju lastnikov previsoka cena veterinarskega posega, so ju anketiranci s svojimi odgovori (le 22 % jih kot vzrok navaja finančna sredstva) nekoliko presenetili. Vsekakor se načrtovanje rešitev za problematiko prostoživečih mačk na Ormoškem lahko usmeri v osveščanje ljudi, saj 46 % anketiranih priznava, da doslej sploh ni razmišljalo o tem, ostalih 32 % pa s svojimi odgovori prav tako dokazuje, da se lastniki ne zavedajo dovolj pomena obeh posegov. Kot vzrok za to, da se pri svoji mački niso odločili za ta poseg, namreč navajajo odgovore, kot je ta, da »ta poseg ni naraven za žival« ali pa ta, da »je žival še premlada« in pa da »po posegu maček ne bo več lep«. Vsi ti odgovori dokazujejo, da se večina anketiranih premalo zaveda pomena sterilizacije in kastracije lastniških mačk pri reševanju problematike zavrženih mačk.

Namesto, da bi vložili v preprečevanje neželene brejosti pri svoji mački, se ljudje raje soočajo s posledicami. Ano in Klara je zanimalo, kako rešujejo situacijo z neželenimi mladiči. Dobili sta razveseljujoč odgovor, da jim več kot polovica skuša najti nov dom ali jih obdrži. Zaskrbljujoč pa je podatek, da ljudje neželene mačke mladiče še vedno pobijajo, kar pa je v nasprotju s 4. členom Zakona o zaščiti živali. Tudi tukaj vidita velik pomen v osveščanju ljudi. Kljub temu ugotavljata, da večina anketi-

ranih (57 %) vseeno ve, kaj je po 29. členu ZZZiv dolžan storiti posameznik, ko opazi zapuščeno žival. 49 jih je navedlo dva najustreznejša odgovora – da je treba poklicati veterinarsko službo oz. podati prijavo društvu proti mučenju živali.

Prostoživeče nesterilizirane mačke se kmalu lahko začnejo kopičiti v posameznih kolonijah, ki lahko štejejo tudi več deset živali, kar pa zna biti za okolico precej obremenjujoče. Na eno takih kolonij sta dekleti naleteli tudi na Humu pri gospe Ani Ratek, s katero so se skupaj odločile stopiti v medije. Tako je nastal prispevek za Oddajo o ljudeh in živalih, ki je bil predvajan 21. 3. 2015 na RTV SLO1. V prispevku sta puncici predstavili izsledke raziskovalne naloge, vključili pa sta tudi gospo Ano Ratek in predstavili njeno zgodbo kot primer mačje kolonije, ki si je našla stalno pribežališče, hkrati pa opozorilo ljudem, naj premislijo o sterilizaciji oz. kastraciji svoje mačke, ravno v izogib zgodbam, kot je tale. V tednu po snemanju oddaje nas je poklicala navdušena gospa Ana Ratek, ki je doživela neverjeten odziv gledalcev. Obiskalo jo je kar nekaj prostovoljcev iz okoliških regij, ki so jo zasipali s hrano za mačke, najbolj pa je bila navdušena nad pomočjo prostovoljk, ki so ji ponudile pomoč pri sterilizaciji oz. kastraciji več kot 10 mačk. V mesecu juliju je bila akcija pomoči zaključena in vseh 13 odraslih mačk pri gospe Ani je danes steriliziranih oz. kastriranih, 3 mladiči, ki so bili ob prvem obisku deklet pri gospe Ani stari le nekaj dni, pa so prav tako sterilizirani in oddani v nove domove.

V okviru raziskovalne naloge so bile natisnjene tudi osveščevalne majice, ki jih dekleti z mentoricama delita v zameno za prostovoljne prispevke. Zbrale smo že več kot 200 €, vsak cent pa je bil namenjen za pomoč pri sterilizaciji prostoživečih mačk na Ormoškem, nazadnje v kraju Bresnica.

Strpnost in odgovoren odnos do zavrženih živali ni le stvar živalovarstvenikov in redkih posameznikov, temveč je dolžnost vseh nas, ki smo čuteča in razumna bitja, odgovorna za okolje, v katerem živimo. Če v svoji okolici opazite nikogaršnje mačke, opozorite društvo za zaščito živali (ormoško društvo

PAW – 031 292 449 ali DŽŽ Pomurja – 031 528 396), ki vam bo ustrezno svetovalo. Predvsem pa bodite odgovorni lastniki svojih živali in preprečite nekontrolirano razmnoževanje le-teh, saj za vse ljubke mladiče ni dovolj domov. Res je, da sterilizacija ni poceni, pa tudi misel na lovljenje in transport dvo-riščne mačke v ambulanto koga odvrne od namena sterilizirati svojo žival, zato se v tem primeru lahko obrnete na katerega od predlaganih društev. Z veseljem vam bodo pomagali.

Raziskovalki Klara Branda in Ana Zemljič na zadnjem obisku pri gospe Ani Ratek, ki skrbi za večje število zavrženih mačk (Foto: T. Zadravec)

Marjana Korotaj, Društvo za zaščito živali sveta P.A.W.

Dobrodelna prireditve za živali ter novi projekti društva

Dobrodelna prireditve v znamenju zbiranja nujnih sredstev za živali

Od zadnjega prispevka v Sredici se je v našem društvu kar precej dogajalo. Za nami je dobrodelna prireditev v korist živali, imenovana Pawty time, ki je bila v soboto, 26. 9. 2015, v Središču ob Dravi pred občinsko stavbo. Z nami je bila pevka Claudia in njena Škratova dežela, enota vodnikov službenih psov in konjev slovenske policije in še kdo, postavili smo tudi nekaj stojnic, tako da se je zagotovo za vsakogar nekaj našlo. Vsi, ki ste nam prispevali dobitke za srečelov na prireditvi ali nam kako drugače pomagali pri izvedbi dobrodelne prireditve, se iskreno zahvaljujemo. V društvu delujemo popolnoma prostovoljno in za svoje delo ne dobivamo materialnega plačila, naše delo in pomoč živalim pa sta odvisna od donacij prostovoljcev in podjetij. Trenutno smo zaustavili financiranje pomoči pri sterilizaciji in kastraciji, prav tako pri oskrbi zapuščenih živali, za katere bi morala poskrbeti Občina Ormož, a za njih večinoma poskrbimo mi, ker imamo v veterinarski ambulanti več kot 1500 evrov neporavnanih računov, zato si novih izdatkov ne smemo več privoščiti. Zato prosimo za donacije za poplačilo teh računov, da bomo lahko pomagali naprej. Zbiramo tudi stari papir, akumulatorje, odpadne kartuše, izdelke, ki bi bili primerni za licitacijo. Ker je bil v tem letu pravi „boom“ mačjih mladičev, je večina stroškov nastala z oskrbo teh muc, ki jih v zavetišču niso več sprejemali, zato smo jih nastanili pri nas. V tem času smo jim uredili „mačjak“, za katerega nam je Danilo Polanec s.p. podaril kar nekaj lesa, ostalo smo financirali iz osebnih financ. Za „mačjak“ potrebujemo še nekaj lesa, strešno kritino, barvo za les, igrala, praskalnike in ležišča za muce, veseli bomo vsega, kar nam lahko kdo podari, tudi če je rabljeno.

Projekt »Botrstvo za živali«

Prav tako smo pripravili projekt Botrstvo za živali, kjer iščemo botre živalim, ki smo jih nastanili pri nas, ker nismo imeli druge izbire. Boter lahko postane vsak, in sicer tako, da mesečno donira izbrani živali poljuben znesek v denarju ali mu kupi hrano ali sredstvo proti zajedalcem ter priboljške oz. igračo. Trenutno iščemo botra za kužka Runa, Švrča, za muce Pio, Uršo, Bino, Tito, Pegi, Whisky in Toma, lahko pa postanete boter tudi rešeni zajčici Pawki. Podpiše se pogodba o botrstvu, ki se lahko kadarkoli prekine, mi pa vsak mesec botru pošljemo fotografijo njegovega varovanca, ki pa ga »boter« lahko tudi kadarkoli obiše.

Na naši Facebook strani vsak mesec izvedemo licitacijo izdelkov, ki nam jih podarijo, in tako dobimo vsaj nekaj malega finančnih sredstev.

Društvo še vedno zbira hrano za živali v trgovini Spar v Ormožu, kjer imamo svoj voziček, in zelo smo veseli vsake podarjene hrane, saj z njo pomagamo ljudem, ki so v težki socialni stiski in imajo svoje živali radi, vendar jim ne morejo kupiti hrane, ki bi bila primerna za njih. S hrano pomagamo tudi Sandri

Dizdarević, ki skrbi za brezdomne živali v Lukavcu (BiH), kjer je situacija živali še veliko slabša kot pri nas, saj so podvržene vsakodnevni nasilju, zakon pa jih ne ščiti. Sandra trenutno skrbi za 28 poškodovanih in bolnih živali ter za neznano število živali na ulicah. Potrebuje tudi sredstva proti parazitom. Če ji želi kdo pomagati, bomo zelo veseli pomoči.

Intervencije na terenu

Od zadnje številke Sredice pa do danes smo imeli 70 intervencij na terenu in narejenih preko 4000 km. V zadnjem tednu avgusta je bilo povečano število intervencij, in sicer kar 32, s tem pa narejenih čez 800 km, ki smo jih financirali iz lastnih žepov. Ker nas veliko potrebujejo tudi na mariborskem koncu, smo obstoječi telefonski številki dodali še dodatno 051 -757-764, na katero se vam bosta oglasila naša člana iz Maribora. V zadnjih 3 mesecih smo predali tudi več kot 400 kg zbrane hrane za živali.

Mucka Urša je ena izmed treh mačjih sestric, ki rabijo dom.

V društvu se vsake donacije zelo razveselimo, saj nam vsaka dodatna finančna sredstva pridejo še kako prav pri našem delu.

Donacije lahko nakažete na naš račun TRR SI56 0410 3000 2421 252 (NKBM), naše delo pa še vedno lahko spremljate na naši FB-strani (PAW) in na spletni strani <http://drustvopaw.weebly.com/>.

Društvo lahko sicer pokličete na 031 292 449 ali nam pišete na elektronsko pošto: drustvopaw@gmail.com

KORISTNE INFORMACIJE ZA OBČANE

DELOVNI ČASI URADOV V SREDIŠČU OB DRAVI, POMEMBNEJŠE ŠTEVILKE

Policija 113
Reševalci 112
Gasilci 112

LEKARNA

Ponedeljek **10:30–15:00**
Torek **ZAPRTO**
Sreda **11:30–19:00**
Četrtek **ZAPRTO**
Petek **10:30–14:30**
Sobota, nedelja, praznik **ZAPRTO**
Tel. št. 02/ 713 40 50

POŠTA

Od ponedeljka do petka **8:00–10:30 in**
14:30–17:00
Sobota **9:00–11:00**
Nedelja, praznik **ZAPRTO**
Tel. št. 02/ 741 76 70

ZOBNA AMBULANTA

Ponedeljek **12:15–19:15**
Torek **7:45–14:45**
Sreda **12:15–19:15**
Četrtek **7:45–14:45**
Petek **7:45–14:45**
Petek v mesecu delovne sobote 7:30–12:30
Petek pred delovno soboto 12:15–19:15
Sobota (po razporedu) 7:00–13:00
Nedelja, praznik ZAPRTO
Tel. št. 02/ 719 12 42
Zobozdravnica: Nevenka Mitrova, dr. dent. med.

SPLOŠNA AMBULANTA

Ponedeljek **7:45–14:30** (Ivan Meško, dr. med.)
Torek **7:45–14:30** (Anita Ferjuc, dr. med.)
Sreda **12:30–19:30** (Ivan Meško, dr. med.)
Četrtek **7:45–14:00** (Martina Gašparič, dr. med.)
Petek **7:45–14:30** (Ivan Meško, dr. med.)
Sobota, nedelja, praznik **ZAPRTO**
Tel. št. 02/ 719 12 55

KRAJEVNA KNJIŽNICA SREDIŠČE OB DRAVI (v prostorih OŠ Središče ob Dravi)

Ponedeljek, sreda, četrtek **14.00–18.00**
Druga sobota v mesecu **8.00–12.00**
Tel št. 02/ 741-52-73

Kazni za prometne prekrške

Kazni za kršitve cestno prometnih predpisov so določene v Zakonu o pravilih cestnega prometa (ZPrCP) in v Zakonu o voznikih (ZVoz).

Kazni za prekoračitev hitrosti v naselju, kjer je splošna omejitev hitrosti 50 km/h

do vključno 5 km/h	40 EUR
nad 5 do vključno 10 km/h	80 EUR
nad 10 do vključno 20 km/h	250 EUR + 3 točke
nad 20 do vključno 30 km/h	500 EUR + 5 točk
nad 30 do vključno 50 km/h	1.000 EUR + 9 točk
več kot 50 km/h	1.200 EUR + 18 točk

in prenehanje veljavnosti voz. dovoljenja

Kazni za prekoračitev hitrosti na cestah zunaj naselja, kjer je največja dovoljena hitrost za osebna vozila omejena na 90 km/h

do vključno 10 km/h	40 EUR
nad 10 do vključno 20 km/h	80 EUR
nad 20 do vključno 30 km/h	160 EUR
nad 30 do vključno 40 km/h	250 EUR + 3 točke
nad 40 do vključno 50 km/h	500 EUR + 5 točk
več kot 50 km/h	1.200 EUR + 18 točk

in prenehanje veljavnosti voz. dovoljenja

Kazni za prekoračitev hitrosti na avtocestah in hitrih cestah, kjer je največja dovoljena hitrost za osebna vozila 130 km/h oz. 110 km/h

do vključno 10 km/h	40 EUR
nad 10 do vključno 30 km/h	80 EUR
nad 30 do vključno 40 km/h	160 EUR
nad 40 do vključno 50 km/h	250 EUR + 3 točke
nad 50 do vključno 60 km/h	500 EUR + 5 točk
več kot 60 km/h	1.200 EUR + 9 točk

Kazni za vožnjo pod vplivom alkohola ali drog:

do vključno 0,5 ‰ (0,5g alkohola/kg krvi oz. 0,24 mg alkohola/l izdihanega zraka) - velja le za voznike, ki jim je določena meja 0,0 ‰ alkohola	300 EUR + 4 točke
od 0,5 ‰ (0,24 mg/l) do 0,8 ‰ (0,38 mg/l)	600 EUR + 8 točk
od 0,8 ‰ (0,38 mg/l) do 1,1 ‰ (0,52 mg/l)	900 EUR + 16 točk
več kot 1,1 ‰ (0,52 mg/l) oz. vožnja pod vplivom prepovedanih drog ali odklonitev preizkusa	1.200 EUR + 18 t. + pridržanje od 6–12 ur in prepoved vožnje

Kazni za ostale pomembnejše/pogostejše prometne prekrške

vožnja z neprižganimi lučmi v dnevnem času	40 EUR
neuporaba varnostnega pasu	120 EUR
neuporaba smernih kazalcev	40 EUR
uporaba mobilnega telefona med vožnjo	120 EUR
neupoštevanje varnostne razdalje	120 EUR
neustrezna obvezna oprema (prva pomoč, žarnice itd.)	100 EUR
vožnja brez luči v predoru ali ponoči	120 EUR
vožnja brez zimske opreme	40 EUR
prehitevanje po desni strani	120 EUR
neuporaba odsevnega jopiča voznika in potnikov na avtocesti ali hitri cesti v primeru okvare vozila	100 EUR
neupoštevanje rdeče luči	300 EUR + 5 točk
vožnja v rumeno luč	200 EUR
prehitevanje v predoru, prehitevanje »v škarje« ali na ovinku	700 EUR + 9 točk
vožnja mimo ustavljenega vozila pred prehodom za pešce	500 EUR + 7 točk
nepravilna stran vožnje	500 EUR + 5 točk
povzročitev prometne nesreče	200 EUR + 5 točk
zapustitev kraja nesreče	1.200 EUR + 18 t. in pren. vel. voz. dov.

sklepanje naročnin mobilnih in fiksnih storitev
ureditev priklopa na optičnem omrežju (OŠO)
nakup telefonov na obroke
velika izbira dodatkov za telefone in tablice

nakup računalnikov, prenosnikov, tablic
televizorjev
pisarniške in šolske potrebščine

Možnost nakupa do 36 obrokov!

servis računalnikov in prenosnikov
ZAMENJAVA EKRA NOV NA TELEFONIH

Uredite zbrko, pokličite podjetje FRKO!

Trgovina FRKO

Denis Raušl s.p.

Slovenska cesta 55
 2277 Središče ob Dravi
 e-pošta: trgovina@frko.si
 telefon: 031 584 958

pon, sre, čet in pet:

8:00 - 12:00

14:30 - 17:00

torek in sobota:

8:00 - 12:00

Servis

Munda s.p.

Damjan Munda
 Slovenska cesta 23
 2277 Središče ob Dravi
 tel: 02 719 00 26, mobi: 041/ 587 - 676

- SERVIS VOZIL VSEH ZNAMK
- Popravilo in vzdrževanje motornih vozil
- BOSCH diagnostika,
- Avtoelektrika, avtoelektronika
- Profesionalni CHIP TUNING
- Prodaja in montaža pnevmatik

Frizerski Studio Moni

Žensko, moško in otroško striženje
 Barvanje las in pramenov
 Fen-frizure in svečane pričeske
 Trajne in vodne ondulacije
 Ličenje s kozmetiko CARLO BAY

Monika Kocuvan, s.p.

Šolska ul. 21, Središče ob Dravi
 GSM: 041-880 174, Tel: 02/719 01 24

E-mail: friz.studio.moni@gmail.com

kemøn
 ITALIAN HAIR FASHION

Novo! UNAMY Silky

ekskluzivni tretma za ukrotitev las
s svilnatim učinkom, za vse vrste las.

- * valovite
- * skodrane
- * ravne
- * pobarvane
- * razbarvane

Hvala za vaše zaupanje, se priporočamo!

www.frizerski-studio-moni.si

Avto Tapetništvo MLINARIČ d.o.o.

Bercetova 1, 2277 SREDIŠČE OB DRAVI
 tel.: 02 719 12 66
 e-mail: avtotapetnistvo.mlinaric@gmail.com

OBNAVLJAMO:

- NOTRANJO IN ZUNANJO OBLAZINJENO POHIŠTVO
- JOGI PREVLEKE IN POSTELJE
- SEDEŽE ZA MOTORNA VOZILA
- AVTODOME IN PLOVILA

IZDELUJEMO:

- PREVLEKE ZA VSE TIPE VOZIL
- KVALITETNE SOBNE COPATE
- ŠTEPANO BLAGO ZA OBLAČILA
- IN VRTNE BLAZINE

ZA OBNOVO OBLAZINJENEGA POHIŠTVA IMAMO
VELIKO IZBIRO BLAGA.

GSM: 041 737 049, 070 371 473, Emil Mlinarič

**Kmetija
SEVER**
Perutninarstvo

MIRAN SEVER
Šalovci 42, 2277 Središče ob Dravi
Nosilec dopolnilne dejavnosti na kmetiji
tel.: 02/719 13 94, mobi: 041 724 363

Vrtnine Kranjčec
GODENINCI
Prodaja sveže zelenjave
GSM: 031 399 103
Tel.: 02/719 10 55
e-mail: vrtninekranjcec@gmail.com

Božidar Borko s.p.
telefon: 02 719 05 93
prenosni telefon: 031 59 94 30
e-naslov: rupert.bozo@siol.net

pri Rupertu
Slovenska cesta 53, 2277 Središče ob Dravi
www.socijalizacija.si/rupertu

ROBERT JAKL s.p.
IZDELOVANJE KOVINSKIH IZDELKOV
Modrinjakova ulica 4
SI-2277 Središče ob Dravi
Tel.: +386(0) 271 91 282
Fax: +386(0) 271 91 582
e-mail: jakl@siol.net

izvaja naslednja dela:

- čiščenje in odmaševanje kanalizacijskih cevi,
- čiščenje studencev,
- obrezovanje krošenj dreves do višine 10 metrov,
- polnjenje bazenov,
- pranje asfaltnih površin in ploščadi.

KONTAKT: 041/587-676 ali 040/241-866

Se priporočamo!

Bog je trsek stvar – Noe ga vsadi,
jemi nega para – gda v jesen zori;
svetlo grozdje žuto – širom rumeni,
ki napuni puto – v mošt se spremeni.

/ .../

No, postane vino, ki nan da moči;
zato pa nalimo – krožo Petreki,
Petreka napijmo – Bog ga naj živi!

/ .../

Vzemi krožo v roke, nagni kupico,
zini na široko, ka de leži šlo!

Bog je vinček stvar, ka nam moč deli;
nede zdravja skvara, le bres skrbi pi!

/ .../

Le do dna ga Petrek spi,
spi, spi, spi ...

(Peter Skuhala)

					AVTOR: JOŽE BORKO	LEPENKA	GLAZURA, LOŠČ	ROMULOV BRAT DVOJČEK	STARA PLOŠČINSKA MERA	ZIDANJE, GRADNJA	LETOVIŠČE PRI OPATJI	REKA NA SEVERU TAJSKE (IZ ČRK:ANN)
					GORIVO ZA REAKTIVNA LETALA							
					NOVI SVET							
					MUSLIMANSKI POSTNI MESEEC			I				
					TOM JONES			SOLMIZAC. ZLOG				
					SL. IGRALEC (BINE)			MESTO V TURČIJI		»VGRIZIČA« ZA PSA	NAJVEČJI MORSKI SESALEC	
KRIŽANKE BISTRJO UM	SLOVENSKI PISATELJ JENKO	IZKORIŠČEVALEC, ODIRALEC	SL. DRAMATIK (DOMINIK)				KITAJSKA POSODA ZA KUHANJE					
			PODOBA					GORA V JULJIČIH				
PREDMESTJE NOVE GORICE							ZNAČAJ					
							AM. IGRALKA (CAROL) IZ ČRK:ENKA					
TEPEC, BEBEC							BIJARDNA PALICA				KONEC POLOTOKA	
							HRANA V PASTI				LIKAR ELI	
POVEST JAKOBA SKEKA												OKLENITEV Z ROKAMI
ORANJE			KRAJ PRI DOMŽALAH					PRAVICA UGOVORA				
			VAROVALNA PLOŠČA					HITROSTNA TEKMA				
REKA V NEMČIJI (IZ ČRK:BANA)						INDIJSKI IGRALEC (KABIB)					NARODNA BANKA	
						REKA V BOSNI					DNIKA, SODOLICA	
OBČINA SREDIŠČE OB DRAVI	VEČJA SKUPINA ŽIVALI						REDKA MEHKA KOVINA					
							JUDOIST (KLEMEN)					
ČAS OD ZAČETKA ZGODOVINSKIH SPOROČIL DO KONCA RIMSKE DRŽAVE	PIJANEC, ALKOHOLIK	ŽUPAN POD FRANCOZI					SL.SLIKAR SLANA					
		PREBIVALEC TURČIJE					HR. OTOK V BRIONIH					
LAZ V GORSKEM SVETU, ROVT					PRIRODA							
					POLISKI PLEMIČ						BARVA ZA LASE	SLOVENSKI PEVEC SMOLAR
MESTO V SRBIJI, SEVERNO OD VALJEVA								ATEK, OČI				
								RENIJ				
GLAVNO MESTO GANE												
ANGLEŠKI PISATELJ FLEMING, AVTOR KNJIG O JAMES BONDU										ANTON INGOLIČ		

Rešitev križanke – geslo iz osenčenih polj prepišite na dopisnico in jo pošljite do 28. 11. 2015 na naslov: Uredniški odbor, Občina Središče ob Dravi, Trg talcev 4, 2277 Središče ob Dravi. Srečni izžrebanec prejme nagrado Mateja Skolibra, nosilca dopolnilne dejavnosti na kmetiji.

SREDICA je glasilo Občine Središče ob Dravi. Člani uredništva: Helena Srnc – odgovorna urednica, Samo Žerjav – pomočnik urednice, Jana Čavničar, Samo Kočevar, Urška Panič, Stanko Zebec, Danica Žerjav. Lektoriranje: Tina Zadravec. Grafični prelom: Boris Prelog. Tisk: Ptujška tiskarna d.o.o. Ptuj. Naklada: 850 izvodov. Naslov: Uredniški odbor, Občina Središče ob Dravi, Trg talcev 4, 2277 Središče ob Dravi ali v elektronski obliki na urednistvo.sredica@gmail.com. Fotografijo na naslovnici je posnel FOTO Studio LAURA, ISSN 1855-7511.